

SAĞLIK OCAKLARI KAPATILACAK

SAĞLIĞIMIZI KORUYALIM

sayfa: 6-7

Çeteler,
ulusalcılar
ve ülkücüler

Doğan Tarkan

sayfa: 3

Dünya
ekonomisi
defterleri
düzeltiyor

sayfa: 5

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 255

24 Haziran 2006

1 YTL

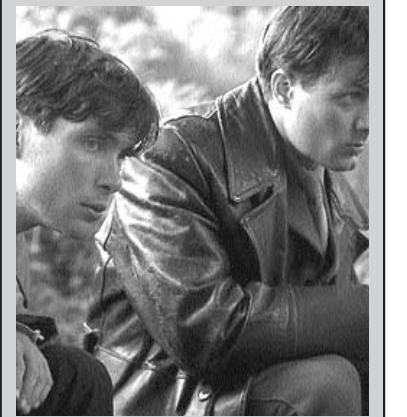
Irak'ın işgaline
kirlü savaşa ve çetelere
sağlık yasasına
küresel ısınmaya
nükleer santrallara
HAYIR

İKTİDARI
ALMADAN
DÜNYAYI
DEĞİŞTİREBİLİR
MİYİZ?

Sayfa: 8

SOLUN
ULUSALI
OLUR MU?

Sayfa: 9

Altın Palmiye
ödüllü yönetmen
Ken Loach
konuşuyor

Sayfa: 10

KİM NE DEDİ?

“

“ Hamas'ı iktidara getiren seçim sonuçlarını beğenmiyorsunuz. Biz daima seçimlerin tehlikelerine dikkat çektik. Bazen istenmeyen sonuçlar getiriyorlar. Bu nedenle seçim sistemini Suudi Arabistan'da uyguluyoruz.”

Suudi Arabistan Dışişleri Bakanı Prens Suud el-Faysal'ın Washington Post gazetesine verdiği demeçten.

“Askerler bize yıkımdan başka hiçbir şey getirmedi. Yabancıların ayakta kalmasını boyayan üç beş kişiden başka herkes hala yoksul ve işsiz.”

Şah Mahmud, Afganistan'ın başkenti Kabil'de yeğeni Amerikalı askerlerce vurularak öldürüldü.

“İçinde kurşun olduğunu biliyordum. Ama patlayacağını hiç hesap edemedim. Ve bam diye patladı. 59 gün cezaevinde yattım.”

Erkan Mumcu, ANAP Genel Başkanı

“Azı dişinizi sökerim”

Erkan Mumcu, ANAP Genel Başkanı

“Türkiye'yi bölmenin bir yolu da vatandaşların dinlerini değiştirmelerini teşvik etmekten geçer”

Rahşan Ecevit

”

sosyalist işçi
ile yazışmak için
sosyalistisci@gmail.com

DSP, CHP, MHP, ANAP, DYP cepheleşmeye çalışıyor

Yeni liberalizme geniş cephe desteği geliyor

Bir süredir garip çıkışlar yaşanıyor. Önce CHP genel Başkanı Deniz Baykal çıktı ve CHP'yi sağla birleştirme politikalarını anlattı. Biraz tepki geldi ama esas olarak fazla bir gürültü çıkmadı. Sanki Baykal'ın önerisi çok normalmiş gibi davranıldı.

Baykal, solun, ortanın solunun öldüğünü söylüyor ve “en büyük tehlike” olarak gördüğü AKP'ye karşı CHP'de birliği savunuyor.

Şimdilerde, ölüm döşeginde, makineye bağlı yaşayan Bülent Ecevit'in önerisini hayata geçirmek için Rahşan Ecevit kolları sıvamış durumda.

Ecevitlere çok yakın bir gazeteci olan Fikret Bila ile yaptığı sohbette Rahşan hanım çok görüşmelere başlayacağını söylüyor.

Bila'nın aktardığını göre Rahşan Ecevit “Cumhuriyete muhalif olmayan, onunla sorunu bulunmayan bütün kesimlerin bir araya gelmesi gerekiyor” diyor. Ecevit'e göre işçiyi, köylüyü ve TÜSİAD'ı yan yana getirmek gerekir. Kime karşı? AKP'ye karşı...

Bugünlerde hemen herkes bir telaş içinde. Herkes birilerini bir araya getirmeye çalışıyor. Sağ ve solu, işçiyi ve patronu yan yana getirme çabaları var. Ortak tespit en büyük tehlikenin AKP olması.

AKP elbette bir sermaye partisi. Bu nedenle sosyalistler için AKP'nin benimsenebilecek bir yanı yok. Türkiye tarihinde yeni liberal politikaları en hayasızca uygulayan parti. Bunun son örneği Genel Sağlık Sigortası Yasası. Bir defada bütün sağlık sistemi “düzeltiyoruz” palavrası ile özelleştiriliyor. Sağlık Ocakları kapanıyor, hastaneler elden gidiyor, emekli olmak büyük çoğunluk için artık mümkün değil.

Ne var ki AKP'nin bu politikalarına karşı çıkmak yerine yapılmaya çalışılan işçilerle patronları bir araya getirerek

toplumu cumhuriyetle sorunu olanlar, olmayanlar, laikler, dinciler diye bölmeye çalışmak aslında AKP'nin yeni liberal politikalarına dolaylı destek vermektedir.

Ortada bir karmaşa var. Cumhuriyet gazetesi “tehlikeden” bahsediyor, ardından bombalıyor ve sonra bombalayanların vatansız-ülkücü olduğu ortaya çıkıyor.

Başbakan Kürt sorunu barışçı bir biçimde çözülmelidir diyor ve ardından Şemdinli olayı patlıyor. Kitapçıyı bombalayan askerler halk tarafından yakalanıyor.

Danıştay üyelerine suikast yapılıyor ve anlaşılıyor ki bu işi yapanlar da emekli polisler ve askerler. Ama Cumhuriyet tehlikede denerek suç işleyenlerin üstüne değil de AKP'nin üstüne gidiliyor.

Ve bütün bunlardan sonra AKP'nin oyları düşüyor.

CHP, DYP, MHP ve diğerleri erken seçim istiyorlar, hep bir ağızdan AKP Cumhurbaşkanı seçemez diyorlar ama hepsi bird-

en biliyor ki yarın seçim olsa AKP kazanacak. Öyleyse büyük bir ittifak kurmak gerekir.

Oysa açık ki bütün bu pislik yan yana gelse AKP gene seçimleri kazanır. 3 Aralık seçimlerinde geleneksel partiler aslında boylarının ölçüsünü aldılar ve bu durumda asil olarak değişen bir şey yok.

Yükselen milliyetçilik teranesi ise gerçekten çok uzak. sadece ve sadece puslu bir panik havası yaratıyor.

Rahşan Hanım, Deniz Baykal'ı, Mehmet Ağar'ı, Devlet Bahçeli'yi, Erkan Mumcu'yu ve parlamento dışında, “Cumhuriyet’le sorunu olmayan” diye tanımladığı parti liderlerini ziyaret edecekmiş. Sendikaları, odaları, TÜSİAD'ı yan yana getirecekmiş.

Bu mümkün mü. Şimdilik değil. Ama bütün bu güçlerin yan yana gelmek istediği de açık. Ve zaten eylemde yan yanalar.

Mehmet Ağar'ın yakın ilişki içinde olduğu eski polisler ve askerler ile CHP, DSP ve Cumhuriyet gazetesinin yakın

ilişki içinde olduğu “vatansızlar”, ülkücüler birlikte iş yapmıyorlar mı? Birlikte kurşun sıkıp, bomba atmıyorlar mı?

Yeni bir sol gerekli

Bütün bu pislige karşı, fakat en önemlisi yeni liberal politikaları karşı gerçekten bir birlik oluşturmak gerekiyor. Ama bu pis bir kızıl elma koalisyonu değil, yeni bir sol oluşturmak biçiminde hayata geçebilir.

Yaratılmak istenen panik havasına karşı yığınsal mobilizasyonlarla karşı çıkan, yeni liberal politikaları karşı kitlesel doğrudan eylemler inşa eden, sokakta, işçi ve emekçilerin yanında kampanya yapan bir sol örgütlenme bugünün acil ihtiyacıdır.

Var olan hareket güçlü bir yeni sol partinin oluşması için yeterlidir. Sosyalistlerin önderlik ettiği çeşitli kampanyaların toplumdaki destek güçlü bir yeni sol potansiyel olduğunu gösteriyor.

Ancak bunu yapmak sadece ve sadece yeni güçleri bir araya getirmekle mümkün.

İyi çocuklara 39 yıl hapis

Şemdinli’de kitapçıya bomba attıktan sonra halk tarafından yakalanan JITEM görevlileri 39 yıl hapse mahkum oldular. Karara itiraz eden bir yargıç ise cezayı az buldu ve ömür boyu hapis cezası istedi.

Mahkum olan iki assubaydan birisini Karakuvvetleri Komutanı Büyükanıt “iyi çocuktur” diye korumaya çalışmıştı.

Adliye çalışanları mücadelededir

Büro Emekçileri Sendikası, BES’e üye adliye çalışanları Ankara Adliyesi önünde oturma eylemi yaparak ücretlerinin arttırılması gerektiğini söylediler.

AKP, yargıç ve savcılarının maaşlarını arttıran yeni bir yasa çıkarıyor ve adliye çalışanları bu yasadaki yararlanamıyorlar.

Botaş işçisi iş bıraktı

Türk-İş’e bağlı Petrol İş sendikasına üye 2 bin BOTAŞ işçisi geçen hafta Türkiye çapında iki saat iş bırakmıştı.

İşçiler BOTAŞ yönetiminin bu uyarı eylemlerine karşı duyarsız kaldığını söyleyerek Türkiye çapında bir kere daha 2 saat iş bırakarak BOTAŞ yönetimine sorunlarını hatırlattılar.

TRT çalışanları Ahmet Hakan’ı protesto etti

Geçen haftalarda TRT’deki sansür uygulamalarını protesto eden TRT çalışanlarını Hürriyet gazetesindeki köşesinde “TRT çalışanları isyan etti çünkü boş oturdukları için yapacak başka işleri yok” diye nitelleyen Ahmet Hakan’ı Haber Sen yazılı bire açıklama ile protesto etti.

BAŞYAZI

Krizin ucu göründü

Bazılarının çok sevdiği deyimle "piyasalar" sallanıp duruyor. Döviz fiyatları rokey gibi tırmandı. Borsa önlenemez bir biçimde düşüyor. Hükümet "yok birşey" demeye çalışıyor ama sallantı durulmuyor.

Yaşananlar dünya çapında bir gelişmenin ürünü. Küresel sermayenin patronları yeni bir küresel durgunlupa karşı tedbirler almak için adımlar atmaya başladılar ve bunun sonucu derhal gelişmekte olan ülkelerde derin sarsıntılar olarak ortaya çıktı.

Önümüzdeki dönemde bu sarsıntılar devam edecek ve büyük olasılıkla daha da şiddetlenecek.

Kısacası kriz kapıda...

Demirel sahnede

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel yeniden kamuoyunun önüne çıktı. Açık açık söylemiyor ama bir kere daha Cumhurbaşkanı olmak istediği açık.

Demirel bu kez AKP'ye karşı hem sağın, hem de solun adayı olmak istiyor. AKP'nin önünü kesmek için ise "cumhurbaşkanı halk seçsin" diyor.

Cumhurbaşkanı halkın seçmesi aslında doğru bir öneri. Ne var ki halk oylaması yapılsa Demirel'in ya da kemalist-laik-sağcı-solcu-vatansever-ülkücü cephenin bu seçimleri kazanamayacağı da çok açık.

Kıbrıs sorunu ve AB

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin veto tehdidini bir kere daha kullanması ile hem AB üyeliği hem de Kıbrıs bir kere daha gündeme geldi.

Basın ve muhalefet iki yanlı bir biçimde AKP'yi sıkıştırılmaya çalışıyorlar. Bir taraftan Kıbrıs'ı veremezsin diyerek milliyetçiliği bir kere daha kaşıyorlar, diğer yandan da AB'ye girişimizin önünü kesemezsin diyorlar. Utanmadan bu iki tutumu aynı anda ileri sürebiliyorlar.

Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tanımak, bu Cumhuriyete karşı her türlü yükümlülüğü yerine getirmek ve kukla KKTC'ye son vermek sosyalistlerin savunduğu çizgidir. Kıbrıs bütün yabancı askerlerden arındırılmalıdır. Tüm Kıbrıs halkı sosyalistlerin bu talepleri ile aynı doğrultuda düşünmektedir. Annan planının oylandığı referandumda bölünmüş adanın her iki yanında yaşayanların farklı oylar vermesi aslında bu taleplerin her iki tarafta da desteklendiğini göstermektedir.

Kürt kimliği tanınmalıdır

Bir süredir KMürt sorunu gene ikinci plana itildi ama çatışmalar sürüyor. İnsanlar ölüyor. Kürt sorununun çözümü için önce Kürt kimliği tanınmalıdır. İkincisi Türkiye Cumhuriyeti Devleti ne olursa olsun barışçı çözümden yana olduğunu kararlılıkla açıklamalıdır. Sorunun başka çözüm yolu yoktur.

Sağlık hizmetlerinin bütünüyle özelleştirilmesi, emekliliğin tam anlamı ile mezarda ulaşılabilir olmasını ve sosyal sigortalara daha çok prim ödeyip daha az hizmet alınmasını sağlayacak yasa 2007 yılı başlarında uygulanmaya başlayacak.

Sağlığımızı korumak için bu yasaya karşı direnmek zorundayız.

Öncelikle hükümetin bu konudaki yalanlarını teşhir etmek gerekiyor. Bunun için yaygın bir teşhir kampanyası gerekli.

Ardından yasanın uygulanmaya başlamasından önce sağlık ocaklarımıza, hastanelerimize, tüm sağlık sistemimize sahip çıkacağız. Özelleştirilmelerine izin veremeyeceğiz.

Herkes eşit, ücretsiz sağlık hizmeti...

Çeteler, vatansever ulusalcılar ve ülkücüler

Doğan TARKAN

Önce Şemdinli bombacıları halk tarafından yakalandı. Görüldü ki halkı bombalayanlar asker. Artık bunun üstünü örtmek mümkün değil.

Gene görüldü ki Kara Kuvvetleri Komutanı Şemdinli bombacılarını seviyor ve korumak istiyor. Bunun üstünü örtmek de mümkün değil. Bu durumu iddianameye yansıtan Van savcısı meslekten atıldı. Yani Türkiye de adalet bağımsız değil ve adalet güvenmek zor iş. Bu gerçeğin üstünü de örtmek mümkün değil.

Sonra biri çıktı ve türban konusunda bir karar alan Danıştay üyelerinin toplantısını bastı ve çok profesyonel bir biçimde katliama girişti. Bir Danıştay üyesi öldü.

Kemalist laikler cenazede gövde gösterisi yaptılar. Hükümet üyelerine saldırdılar. Genel Kurmay Başkanı ve Cumhurbaşkanı bu gösteriyi ve dolayısıyla hükümet üyelerine saldırıyı onaylayan ve devam eden, yenilerini yapın diyen açıklamalar yaptılar. Yani suça teşvik ettiler. Haklarında hiçbir işlem yapılmadı. Bu gerçeğin de üstünü kapatmak mümkün değil.

Sonra anlaşıldı ki Danıştay üyelerine ateş eden kişi ülkücü. Onu destekleyenler, hiç değilse yoğun ilişkide olduğu kişiler ise kendilerine "ulusalçı" diyen, kemalist subaylar. Bunlar her karışık işin içinde olan kişiler. Susurluk katilleri ile elele, KKTC Cumhurbaşkanı ile yan yanalar.

Danıştay katliam girişiminin ardından kemalist subaylar çıkınca histeri bitti. Laik cephe sustu.

Tutuklanan eski subaylardan biri tam tutuksuz yargılanmak için serbest bırakıldığında yeniden gürültü koparmaya hazırlanıyorlardı ki bu kez

"Atabey" operasyonu oldu.

Yeni çete

Bir gurup subayın oluşturduğu bir çete açığa çıkarıldı. Evlerinde ordu malı patlayıcılar, silahlar ve Başbakan ve danışmanının evlerinin krokileri çıktı.

Tutuklandılar. İşlerinden asker olanları askeri mahkeme tutukladı. Çete kurmaktan değil de evlerinde ordu malı bulundurmaktan tutuklandı. Askeri mahkeme "neden evinde bomba, silah ve başbakanın evinin krokisi var" diye sormadı. Artık bu gerçeğin de üstünü örtmek mümkün değil.

Susurluk çetesi ortaya çıktığında da artık üstü örtülemeyecek gerçekler ortaya çıkmıştı. Nitekim, araştırmalar derinleştirilmedi, olayın üstüne gidilmedi ve birçok katil elini kolunu sallayarak gezinmeye devam ediyor ama ortaya çıkan gerçeklerin üstü kapatılmadı. Pislik artık ortada duruyor. Bu defa da büyük olasılıkla ortaya çıkan pisliğin temizlenmesi için fazla birşey yapılmayacak. Ama pislik daha da açığa çıkmış durumda.

Şimdi artık biliyoruz ki birçok bombalamanın ardında "ulusalçı" kimliği altında ordu malı patlayıcılar kullanan birileri var.

Şimdi artık biliyoruz ki birileri toplumu laik-şeriatçı diye kamplaştırmaya, bölmeye çalışıyor. Birileri Türkleri Kürtlere karşı kışkırtmaya çalışıyor.

Çete kurtarılacak isteniyor

Şimdi birileri Atabeyler çetesini aklamaya çalışıyor. Ellerindeki silahları PKK'den ele geçirmişler ve ona karşı kullanacaklarmış. Ve PKK'ye karşı savaşmak çete olmak ise evet onlar çeteymiş.

Vay canına! Demek ki PKK ordu

malı bombalar ve silahlar kullanıyor!

Başbakan ve danışmanının krokisi ise eğitim amaçlı bir çalışmanın ürünüymüş, çeteciler bunları geri vermeyi unutmuşlar.

Yani ordu birlikleri günün birinde başbakan ya da danışmanına suikast düzenleriz diye seçme askerlerine eğitim mi yaptırıyor? Eğer durum böyle ise Van savcısının iddianamesini epeyce geliştirmek ve onu mesleğe geri alırken epeyce sayıda askeri meslekten çıkarmak gerekir.

Şimdi ne olacak?

Susurluktan bu yana çok malzeme birikti. Artık ortada bir derin devlet olduğuna kimse itiraz edemez. Sorun bu derin devletin sınırlarını, merkezini saptamakta. Ama asıl sorun bu derin devletçileri toplayıp işlerine son vermekte.

Bu mümkün mü? Evet mümkün.

Denilebilir ki devletin daima bir gizli servisi, karanlık işler yapan kesimi olacaktır. Evet bu doğru. Devlet kapitalist sınıfa hizmet ettiği sürece, emekçi halkı denetleme görevini sürdürdüğü sürece daima bir gizli, karanlık işler yapan kesimi olacaktır.

Ama bütün bunlara rağmen bugün karşımızda olan, sayısız yargısız infazın, sayısız işkencenin, katliamın, kısacası sayısız pisliğin sorumlusu olan oluşumu temizlemek mümkün.

Her şeyden önce politik olarak net olmak gerekir. Bu pisliğin saldırdığı alanları görmek ve tutum almak gerekir. En geniş kesimleri derin devlete karşı yan yana getirmek gerekir. Milliyetçiliğe karşı açık ve net bir tutum geliştirmek gerekir. Özgürlükleri sonuna kadar, ikirciksiz, çifte standarda sahip olmadan savunmak gerekir.

Bütün bunları yapabilir miyiz? Evet yapabiliriz ve yapacağız.

ABD İran'dan daha büyük bir tehlike olarak algılanıyor

Dünya Bush'a güvenmiyor

Irak işgali etrafında söyledikleri yalanlar, ABD yönetiminin işine yaramıyor. 15 ülkeden 17 bin kişiyle yapılan kamuoyu yoklaması, ABD'nin İran'dan daha büyük bir tehdit olarak algılandığını gösteriyor.

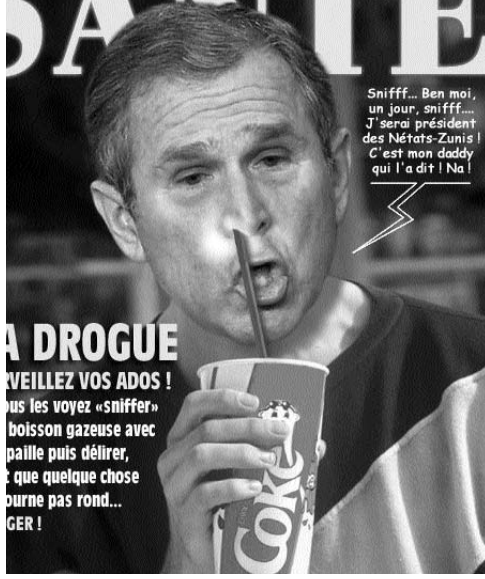
Washington merkezli Pew Araştırma Merkezi'nin yaptığı araştırma, ABD'nin "terörle savaş" politikalarının başarısız olduğunu da gösteriyor. ABD, Çin, Rusya, Mısır, Fransa, Almanya, İngiltere, Hindistan, Endonezya, Japonya, Nijerya, Pakistan, Ürdün, İspanya ve Türkiye'de toplam 17 bin kişiyle yapılan araştırmanın sonuçları tam da Irak'ta güvenlik politikasının olağanüstü artırıldığı günlerde yayınlandı.

Müslüman ülkelerin nüfusu, aynı araştırmaya göre İran'ın nükleer programını tehdit olarak görmüyor. Avrupa ülkeleri nüfusu ise İran'ın nükleer programından kaygılanıyor. Fakat araştırmaya katılan insanlar ABD'nin Irak işgalini İran'ın nükleer programından daha istikrar bozucu olduğunu düşünüyor.

Türkiye'de ise geçen yıl yüzde 23 olan

ABD'ye güvenilirliğin bu yıl yüzde 12'ye düşmesi önemli.

Avrupa ülkelerinde de Bush'a güven çok hızlı bir biçimde düşüyor.

Kadıköy'de BAK toplantısı

"Orta Doğu'nun yeniden işgali"

17 Haziran'da Kadıköy ve Beyoğlu'ndan Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu aktivistlerinin ortak etkinliğiyle Mete Çubukçu'nun yeni çıkan kitabı "Orta Doğu'nun Yeniden İşgali"yle ilgili bir imza ve söyleşi günü düzenlendi.

Kadıköy Mephisto Kitabevi'nde yapılan imza gününde Mete Çubukçu Irak işgali ve direniş, Filistin'deki gelişmeler ve ABD'nin İran'a yönelik tehditleriyle ilgili görüşlerini açıkladı.

İşgalin ürünü olan ekonomik ve maddi yıkımın Irak halkı açısından katlanılması imkansız bir durum yaratması, direnişin mutlaka devam edeceği gibi politik vurgular, işgale karşı küresel bir kampanya yapmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi.

nyaya dahil olacağını biliyoruz.

Okullar kapandı ancak taleplerimizin takipçisi olacağız. Ayrıca okulda kimlik sormalarına ve devam eden güvenlik tacizlerine karşı mücadelemizi önümüzdeki dönemde sürdürmekte kararlıyız.

Bir kaç hafta önce Hacettepe Üniversitesinde öğrencilere ateş açan Jandarma da, geçen hafta

öğrencilere saldıran ve öğren-cilere okulun kapısını kilitlemeye cüret eden İstanbul Üniversitesi güvenliği de, bizim okulumuzda kimlik sormaya başlayan güvenlik de aynı şey. Kampanyamızı yaygınlaştırmak, daha fazla şehre, okula yaymak ve birlikte kazanacağımızı anlatmak zorundayız.

Kampanyamızın bir de web sitesi var: dikkatguvenlik.org

Dikkat güvenlik!

Ankara'da Cebeci Kampüsü'nde iki öğrencinin dövülmesine karşı başlayan ve 80 kişilik basın açıklaması ile süren "Dikkat Güvenlik" kampanyası sürüyor. Şiddete uğrayan öğrenciler ile beraber; basın açıklamasını okuyan ve kampanya aktivisti olan öğrenciler de dahil; toplam yedi öğrenci hakkında soruşturma başlatıldı.

Biz de, kampanya taleplerimizi anlatan bir imza metni hazırlayıp; imza masaları açmaya başladık. İlk gün güvenlik masamızı kapatmaya, malzemelere el koymaya ve aktivistlerimizi tartaklamaya çalıştı. Ancak, onları engelledik ve masadan uzaklaştırdık. Bir hafta boyunca da imza masamızı, oldukça kalabalık bir şekilde açtık.

Sınav haftası olduğu halde bir hafta içinde 400'ün üzerinde imza topladık ve 30 Mayıs salı günü imzaları kampus sorumlusu dekana ilettik. Aslında amacımız, evrak

kayıt bürosuna teslim etmekte ancak; dekanlığa geldiğimizde; okulun güvenliklerinin yarısının kapıda olduğunu gördük. Güvenlikler, bize dekanın bizi beklediğini ve aramızdan temsilcilerle görüşmek istediğini söyledi.

Yapılan tartışmada dekan, öğrencilerin suçsuz olmadığını düşündüğünü ve yaşanan şiddetin bir iddia olduğunu söyledi. Arkadaşlarımız hakkında açılan soruşturmadan da habersiz olduğunu söyledi. Bizim tarafsız bakmadığımızı ve yaptığımız kampanyayı yasal yollara tercih ettiğimizi söyledi.

Biz tarafsız olmadığımızı; öğrencilerin, öğretim görevlileri ve kampüs çalışanları ile beraber üniversitenin sahibi olduğunu düşündüğümüzü ve onların tarafında olduğumuzu söyledik. Güvenlik mensuplarının ise telsizler, coplar ve

şiddet kullanma yetkisi ile diğerlerinden ayrıldığını söyledik. Samimiyetsiz davrandıklarını; demokratik haklarını kullanan öğrencilere soruşturma açarken güvenlik mensupları hakkında herhangisi bir işlem başlatmadıklarını söyledik. Öğrencilerin yaşanan olayı bilme haklarının olduğunu onların ise bilgiyi sakladıklarını anlattık. Bunun ardından topladığımız dört yüzün üzerindeki imzayı dekana teslim edip arkadaşlarımızın yanına indik.

Kısaca aramızda durumu değerlendirip; dağıldık. Hem öğrencilerin kampanya boyunca süren ilgilerinden hem de dekanlığın bu gücün farkına vararak talebimiz olmadığı halde bize "randevu" vermesinden; taleplerimiz kazanacağımızı düşünüyoruz. Biz de, güvenlik de, dekanlık da; taleplerimiz kabul edilmediği takdirde çok daha fazla insanın kampa-

ele verdi. "Anıtı dikilesi büyük" bir asker suikast timinin şefini tanıdığını, kendisinin iyi çocuk olduğunu söyledi.

Sonra Danıştay cinayetiyle bir başka asker eskisi ortaya çıktı.

En sonunda Ankara'da "Atabey" çetesi, yine ordu malı silahlar ve halen orduda görev yapan, haklarında iyi mi kötü mü oldukları yönünde mühim bir beyanat alamadığımız karanlık bakışlı adamlar yakayı ele verdi.

Bu arada uzun bir süredir Kemal adındaki bir adam, Hırant Dink, Aydın Engin, Baskın Oran, Orhan Pamuk ve Perihan Mağden gibi aydın ve yazarların duruşmalarında milliyetçi çirkefler yapıyor.

Bu gelişmelere, 2006 yılı boyunca çok enteresan başka gelişmeler de eşlik etti. Doksanlı yaşlarına gelmek üzere olan İlhan Selçuk, doksanlı yaşlarına gelmek üzere olan Süleyman Demirel'i övmeye başladı.

Demirel'in "dinci" değil "dindar" olduğunu söyledi. "Dindar" Demirel türbanlı öğrencilerin okumak için Arabistan'a gitmeleri gerektiğini ilan etti.

İlhan Selçuk Cumhurbaşkanı Sezer'le özel bir görüşme yaptı. Danıştay cinayetinin ardından yapılan cenaze ve Anıtkabir töreninde halk "şeriatçı darbeye" karşı teyakkuzla geçmeye çağırıldı. Deniz Baykal, CHP'yi sağa açarak geliştireceğini açıkladı.

Bugünlerde çeşitli seçim ittifakı ya da cephe kurma çalışmaları yapılıyorlar. Rahşan Ecevit'in adı da derin kulislere anılmaya başlandı.

Milliyetçi çeteler insan avlıyor. Milliyetçi kifayetsizler düşünce özgürlüğüne yumurta atıyor. Soldan en sağa kadar milliyetçi siyasetin gediklileri bu bulanık zemini kullanarak cepheleşmeye çalışıyor. Milliyetçiliğin bekçisi kurumlar hala utanmadan halk içine çıkabiliyorlar.

Bir erken seçim ve Tayip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olmaması için yanıp tutuşuyorlar. Şeriatçı bir darbeye karşı sanki Türkiye askeri işgal altındaymiş gibi acil bir cephe kurmaya cabalıyorlar.

Bu arada işsizlik yüzde 10'dan fazla. Sağlık hakkı gasp ediliyor. Neredeyse özelleştirilmeyen kurum kalmadı. Terörle Mücadele Yasası, yeni polis yasası gündemde. Kürt sorunu savaş politikalarıyla çözülmek isteniyor. AKP TÜSIAD ve IMF'nin programını harfiyen uyguluyor, daha hızlı bir biçimde ABD'ye yanaşılıyor, ABD'nin İran'a yönelik muhtemel saldırısının işbirliğine hazırlanıyor. İncirlik Üssü'nün kullanımını için yeni kararname gündeme geliyor.

Fillerin tepişmesi, milliyetçilerin politik havayı bulandırması, AKP'nin de ABD'nin de işine geliyor.

Mustafa Metin

Komplot teorileri

Filler tepişirken

Mustafa Metin

Evet! Filler yeniden tepiş tepiş tepişiyor. Uzun bir süredir gizli kafelerde saklı tutulduğu düşünülen cinayet organizasyonu tüm haşmetiyle dişini gösterdi.

Önce Şemdinli bombacısı Şemdinli halkı tarafından yakalandı. Ordu malı tüfekleriyle ordu mensupları yakayı

"Teşhirci değil, travestiyiz"

Ankara'nın Eryaman semtinde başlayan ve ardından Ankara-İskitler, Bursa ve İstanbul'a yayılan, travesti ve transeksüellere yönelik şiddete karşı 18 Haziran 2006 Pazar günü Ankara'da toplandı.

Sistemik olarak devam eden ve toplumun her alanına sirayet eden şiddet ve linç kültürünün en büyük mağdurları olan travesti ve transeksüellerin yaşadıkları şiddete, ayrımcılığa ve her türlü hak ihlaline karşı, çeşitli kentlerden gelen dernek, sivil toplum kuruluşları yaşanan bu şiddetin Ülker Sokak, Susurluk, 28 Şubat, Şemdinli ve Diyarbakır'da yaşananların bir devamı olduğunu dikkat çekti.

Kurtuluş Parkı'nda toplanan kalabalık, Mithatpaşa'ya kadar sessiz yürüdü. Ardından sloganlar eşliğinde, yüksek caddesine gelen grup, Lambdaistanbul LGBTT Derneği gönüllüsü İpek Kırancı'nın okuduğu basın açıklamasının ardından dağıldı.

Atılan sloganlar arasında; "Travesti kimliğimiz engellenemez", "Teşhirci değil, travestiyiz", "Kurtuluş yok tek başına, Ya hep beraber, ya hiç birimiz", "Yaşam hakkı, herkes için" ve "Yaşama hakkımız engellenemez" öne çıkanlardı.

Yürüyüş ve basın açıklaması ile ilgili ayrıntılı bilgiyi www.lambdaistanbul.org sitesinden alabilirsiniz.

Lambdaistanbul lgbtt dayanışma derneği gönüllüsü Bawer Kara

"Orta Doğu'nun yeniden işgali"

17 Haziran'da Kadıköy ve Beyoğlu'ndan BAK aktivistlerinin ortak etkinliğiyle Mete Çubukçu'nun yeni çıkan kitabı "Orta Doğu'nun Yeniden İşgali"yle ilgili bir imza ve söyleşi günü düzenlendi. Kadıköy Mephisto Kitabevi'nde yapılan imza gününde Mete Çubukçu Irak işgali ve direniş, Filistin'deki gelişmeler ve ABD'nin İran'a yönelik tehditleriyle ilgili görüşlerini açıkladı. İşgalin ürünü olan ekonomik ve maddi yıkımın Irak halkı açısından katlanılması imkansız bir durum yaratması, direnişin mutlaka devam edeceği gibi politik vurgular, işgale karşı küresel bir kampanya yapmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi.

YORUM

Dünya ekonomisi defterleri düzeltiyor

Alex Callinicos

"Pazarın kırılmalılığı". Son haftalarda finansal pazarlardaki yaşananlar karşısında böyle deniyor. Bütün büyük borsalarda hisse senetleri değer kaybetti ancak sonunda kaybedilenler geri alındı.

Ama "gelişmekte olan pazarlar" denen Küresel Güney'de hızla gelişen ekonomilerde çok daha ciddi gelişmeler yaşandı.

Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin üzerine sonu gelmez spekülasyonlar yapıldı.

Bunun sonucu olarak muazzam paralar bu yeni gelişen pazarlara aktı. Bu, 1990'larda Meksika'yı ve daha sonra Doğu Asya'yı hatırlayanlar için bilinen bir yol. Şimdi öyle görülüyor ki bu "yeni gelişmekte olan pazarlar" balonu daha öncekiler gibi patlamış durumda.

Financial Times'a göre 9 Mayıs'tan bu yana dolar üzerinden bu borsalar %14.8 değer kaybetti, Türkiye'de düşüş %30 ve Brezilya, Pakistan ve Hindistan'da düşüş %20 civarında.

Gelişmekte olan pazarlar söylemine kanalar şimdi bunların nasıl batmakta olduğunu görüyorlar.

Ne olduğu konusunda muazzam bir kafa karışıklığı var. Bütün büyük ekonomiler göreceli olarak hızlı bir biçimde büyüyorlar. ABD'de ve Avrupa'da şirketler kârları patlıyor.

Peki finans pazarları neden gergin ve kuşkulu? En akla uygun cevap ABD merkez bankası, Federal Reserve Board'un ABD ve dünya ekonomisinin geleceği için uygulamakta olduğu politikalar olabilir.

Yeni liberalizmin bir özelliği giderek daha fazla küreselleşen mali piyasaların ulusal ekonomileri hızlandırması fikridir. Bu, yakın zamana kadar Federal Reserve'in başında olan Alan Greenspan'ın ekonomik büyümeyi garantilemek için mali piyasaları desteklemesi demektir.

Durgunluk

1990'larda tüketici harcamalarını sürdürebilmek için borsada patlama yarattı.

2000 yılında balon patladığında ABD ekonomisi durgunluğa girdi ve Federal Reserve faiz oranlarını ciddi bir biçimde düşürdü ve George Bush hükümeti zenginler için vergileri azalttı.

Bu tedbirler üzerine ABD

ekonomisi tüketicilerin borçlanmaya başlaması ve harcamalarını arttırmasına dayalı olarak yeniden yüzmeye başladı.

Bu Çin ekonomisinin hızlı büyümesi ve ABD ve Avrupa pazarlarına tüketicinin kolayca alabileceği ucuz mal sürmesi küresel bir durgunluğu engellemek için yeterli oldu.

Yatırımcılar bu politikaların yarattığı sorunlar nedeniyle tedirgindi. Bu sorunlardan birisi dünya ekonomisinin defterlerindeki açıktı. ABD ihrac ettiğinden çok daha fazla ithal ediyordu.

ABD bu nedenle ödemeler açığını kapatabilmek için ABD pazarlarını dolduran Çin ve diğer Doğu Asya merkez bankalarından yoğun bir biçimde borç alıyordu.

Uluslararası Para Fonu, IMF, kısa bir süre önce bu açıklar üzerine bir soruşturma/araştırma yapma kararı aldı. Ama başka sorunlar da var.

Ham madde fiyatları son 20 yılda ilk kez büyük ekonomilerin talepleri nedeniyle bu kadar keskin bir biçimde yükseliyor. Artık Çin'de bu büyük ekonomilerin arasında.

Bu gelişmenin çok açık bir görüntüsü petrol fiyatının varil başına 70 doları aşmasıdır. Bu, enflasyonun ciddi bir tehlike haline gelmesi demektir. Mali piyasalar ABD merkez bankasının ya enflasyonun kontrol dışına çıkmasına izin vereceğinden ya da her şeyi çok sıkıştıracağından korkuyorlar ve bu büyük bir durgunluk demektir.

Şimdilerde enflasyonun ve işsizliğin birlikte artması tehlikesinden bahsedilmeye başlandı. 1970'lerin ekonomik hastalığı geri geliyor.

Bu çelişkili korkular mevcut kırılmalılığı oluşturuyor. Mali piyasalara güven vermek için Goerge Bush Hank Paulson'u Maliye Bakanı olarak atadı.

Bush'un önceki maliye bakanları hep sanayiciydi, Hank Paulson ise Wall Street'in en güçlü yatırım bankalarından Goldman Sachs'ın patronu.

Ne var ki dünya ekonomisinin yeniden yüzmesini sağlamak böylece gösterilerden çok daha ciddi tedbirler gerektiriyor. Küresel kapitalizmin yöneticilerinin ekonomiyi ilerletmek için kullanageldikleri tedbirler şimdi onlara karşı işlemeye başlamış durumda.

Üniversiteleri işgal eden öğrenciler hükümetin yüksek öğrenime saldırısını durdurdu

Yunanistan'da öğrenciler kazandı ama daha fazlasını istiyorlar

NIKI ARGİRI

Geçen hafta binlerce öğrenci Yunanistan'da yeni liberal saldırılara karşı ilk zaferlerini kutlamak için sokakları doldurdu.

Üniversitelerin işgali ve dev gösteriler üzerine Yunanistan Eğitim Bakanı Marietta Giannakou hükümetin yüksek öğrenim yasa tasarısını parlamentodan çekeceğini ilan etti.

Hükümet yasayı yaz aylarında çıkarmayı planlıyor. Yeni yasa eğitimi özelleştiriyor ve yoksulların okumasını olanaksızlaştırıyor.

Hükümet aynı zamanda Anayasa'nın özel eğitimi yasaklayan 16. maddesini de değiştirmek istiyor.

Öğrenciler Mayıs ayından beri yüzlerce fakülteyi işgal ettiler. Öğrencilerin yanı sıra öğretim üyeleri de yeni yasa tasarısına karşı ayaktaydı.

Hükümet bir dizi taviz vermesine rağmen 400 fakülte ve yüksek okul da işgaller sürüyor.

Bu, son 15 yılın en büyük öğrenci hareketi. Her hafta binlerce öğrenci genel toplantılara katıldı. Bu öğrenci toplantıları işgallerin devam etmesi kararı aldı.

Bir ay önce Atina'da 500'den çok öğrenci işgalin devam etmesi kararını alan toplantıya katıldı.

O zamandan bu yana

toplantının katılımı bine ulaştı. Her hafta büyük bir miting yapılıyor

1 ve 15 Haziran'da binlerce öğrenci gösteri için Atina'ya geldi.

Her gösteriden sonra genel işgal koordinasyon komitesinin açık toplantısı yapılıyor.

Öğrenci hareketi savaş karşıtı hareketten etkileniyor.

Sokaklar

Bugün hükümetin yeni yasasına karşı işgalleri sürdüren öğrenciler 3 yıl önce Irak'a saldırıya karşı liselerde harekete geçen öğrenciler. Öğrenci gösterilerinin sloganları, dövizleri ve pankartları savaş karşıtı hareketkilere çok benziyor.

Öğrencileri etkileyen bir başka hareket ise Fransa'daki yeni liberalizme karşı zafere ulaşan hareket. Yunan öğrenciler "Fransızlar gibi yapacağız, işçi-öğrenci elele" diyorlar.

Hükümet hareketin zayıf olduğunu sanıyor. İki ay önce sağcı öğrenci örgütü DAP seçimlerde başarı elde etti ama dev gösterilerden sonra DAP üniversitelerden silindi.

Hükümet öğrenci gösterileri kırmak için şiddet te kullandı. Polis özel kuvvetleri geçen hafta Atina'da yapılan gösteriye şiddetle saldırdı.

Çok sayıda öğrenci

dayak yedi. Ama bus aldırı geri tepti. Şimdi daha çok öğrenci harekete katılıyor.

Mücadele sürüyor.

Gelecek hafta işgalci öğrencilerin yeni bir ulusal ölçekli gösterisi var.

Yunan sendikaları öğrencilerle dayanışma içinde.

Hamas ve El Fetih neden çatışıyor?

Hamas ve El Fetih arasındaki çatışmanın temelinde barış görüşmeleri var.

Kendilerini "Dörtlü" olarak adlandıran ABD, AB, Rusya ve Birleşmiş Milletler Hamas hükümetini atlayarak Devlet Başkanı Abbas'a 65 milyon dolarlık bir yardım verdiler.

Temmuz ayında Filistin'e bir referandum var. Referandum İsrail hapishanelerindeki direnişin 18 lideri tarafından yazılmış bir belgenin oylanması olacak. Bu 18 kişi arasında Hamas taraftarları da var.

Belge göçmenlerin Filistin'e dönme hakkı da dahil bütün temel Filistin taleplerini içeriyor ama aynı zamanda da 1967 öncesi sınırları ile İsrail devletini tanıyor.

El Fetih olan Abbas bu belgeyi Hamas'ı marjinalleştirmek için kullanmaya çalışıyor. Hamas ise belgeye karşı.

Aynı şekilde İsrail'de Mahkumların Belgesini kabul etmiyor. Başbakan Ehud Olmert belgeyi "hiçbir şeyin temelini oluşturamaz" diye tanımlıyor.

İsrail 1967 sınırlarını artık gerçeğe dayalı değil diye reddediyor. Son yıllarda İsrail Batı Yakası'nda büyük topraklara el koydu ve şimdi bu toprakların çevresine bir duvar örüyor. Duvar fiili olarak Filistin yerleşimlerini gettolara dönüştürüyor.

Olmert Filistinliler İsrail dayatmasını reddettikleri takdirde tek taraflı olarak İsrail'in sınırlarını ilan edeceğini söylüyor. Böylece Filistinliler gettolara hapsedilmiş olacak.

Olmert'in eğer planı kabul edilirse bazı İsrail yerleşim merkezlerini kaldıracağını söylüyor ama yerleşimlerin büyük çoğunluğu kalacak.

2005 Eylül ayında İsrail bir barış adımı olarak bazı yer-

leşimleri kaldırdı. Ne var ki Gazze Şeridi'nin terk edilmesi Filistinliler için bir rahatlatma olmadı. Gazze şimdi İsraili aç bırakma stratejisi içinde çok zor durumda. Gazze'ye her ay yaklaşık 2000 roket atılıyor.

Eğer referandumu Abbas kazanırsa Filistinliler kendi topraklarını işgal etmeye devam eden ve milyonlarca göçmenin geri gelmesini reddeden İsraili tanımış olacaklar.

Hamas İsraili tanımayı reddediyor ve İsrail ile Filistin topraklarını işgal ettiği sürece görüşmeyeceğini de söylüyor.

Hamas'ın seçimlerde kazandığı oylar Filistinlilerin yönetime güvensizliğinin ve Oslo barış anlaşmasına inanmadıklarının göstergesiydi.

Aarafat'tan sonra devlet başkanı olan Abbas ise durumunu ABD'nin desteğine borçlu. ABD'nin

Abbas'a sunduğu barış planı gelecekte bir zaman Filistinlilere bir devlet veriyor.

Abbas şimdi İsrail ile görüşmeler eskışmiş durumda ve Mahkumların Belgesi'ni Hamas'ı devre dışına çıkarmak için kullanmak istiyor.

Diğer taraftan geric Arap rejimleri Hamas'a mücadeleyi bırakması için baskı yapıyorlar. Arap rejimleri de para yardımını kestikleri takdirde Hamas çalışanların ücretlerini ödemekte çok zorlanacak.

İsrail tam bir kapan kurmuş durumda. Abbas Mahkumların Belgesi'ni Hamas'a karşı kullanıyor kazanırsa İsrail'i tanımış olacak ama İsrail bu belgeyi tanımıyor.

Referandumda her halukarda kaybedecek olan Filistin halkı. zaten İsrail saldırganlığına karşı 60 yıldır kaybediyor.

Sağlık ocakları kapatılacak

Sağlık ocakları emekçiler için çok önemli kurumlar. Milyonlarca insan için tek ulaşılabilen sağlık kurumu. Yeni yasayla birlikte sağlık ocakları kapatılacak ve yerine Aile Hekimliği kurulacak. Aile Hekimliği kurumu ilk bakışta kulağa hoş geliyor ama işin aslı öyle değil. Aile hekimliği ile birlikte alınan sağlık hizmetinin kalitesi düşecek, öte yandan ise sağlık çalışanları insanların sağlığını korumak için çalışmak yerine birbirleriyle rekabet etmek için uğraşmaya zorlanacak. Yapılan anketler doktorların aile hekimliğine karşı olduğunu gösteriyor.

SAĞLIK OCAKLARINI VERMEYECEĞİZ!

Sağlığımızı k

CHP ve diğer partiler laiklik sorunu ile uğraşırken AKP hükümeti en büyük yeni-liberal saldırıyı hayata geçiriyor. Genel sağlık Sigortası Yasası bir yandan sağlığı paralı hale getiriyor, diğer yandan sigorta sistemini pahalılaştırıyor ve karşılığında daha az hizmet vermeyi öngörüyor, emekliliği sadece mezarda ulaşılabilecek bir hale sokuyor. Sağlı çalışanları ise bütünüyle patronların eline teslim ediliyor.

Genel Sağlık Sigortası Yasası parlamentodan ikinci kez çıkıyor. Yeni yasa sağlık hizmetlerini ce sigorta kurumlarını bütünüyle değiştiriyor. Yeni yasayla birlikte sağlık hizmetleri bütünüyle paralı hale gelirken Emekli Sandığı, SSK ve Bağ Kur Genel Sağlık Sigortası olarak birleştiriliyor. Genel Sağlık Sigortasına daha fazla pirim vereceğiz ve daha sınırlı hizmet alacağız, bazı sağlık sorunlarımız için de hiç hizmet alamayacağız.

1. Sosyal Güvenlik Sistemimizde reform ne

için yapılıyor?

- Hükümetin halka olan aşkıdan
- Halk daha güvenli bir hayat yaşasın diye
- Çalışanların haklarını arttırmak için
- İMF ve Dünya Bankası öyle istediği için

2. Yapılmak istenen "reform", çalışanların emeklilik sürelerine nasıl yansıtılacak?

- Artık çalışanlar dileği zaman emekli olacak
- 5000 günde emekli olacak
- 7000 günde emekli olacak

d) 9000 günde, 68 yaşında emekli olacak

Not: Türkiye'de beklenen yaşam süresi 70 yıl, sigortalılar için 67 yıl.

3. "reform" ile emekli maaşları nasıl olacak?

- Emekli maaşları çalışırken alınan maaşların 56 katı olacak
- Aynı kalacak
- Emekli olunamayacağı için emekli maaşı da olmayacak
- Emekli maaşlarının katsayıları tedricen azaltılacak, emekliler daha da yoksullaşacak

Not: bireysel emeklilik yasanına ve bireysel emeklilikte yaşanan reklam

furyasına dikkat!

4. Emekli Sandığı'na bağlı çalışanlara (kamuda çalışan hekimlere de) GSS ne getiriyor?

- Bedava sağlık hizmeti getiriyor
- O zaten var
- E, peki ne getiriyor?
- Reformla memurların kesintileri arasına maaşın %6.5 oranında sağlık vergisi ekleniyor.

Not: Mevcut durumda memurlar sağlık hizmeti için prim vermiyor.

5. GSS ile ödenecek sağlık primlerinin miktarı ne kadar olacak?

- Ayda 2 bilemedin 3 YTL

b) Vatandaş ıgilendirmez, sağlık primini hükümet ödeyecek

c) Hükümet sağlık hizmetinin bir hak olduğunu düşünüyor, dolayısı ile prim ödenmeyecek

d) Her bir GSS'li 61 ile 396.5 YTL arasında prim ödeyecek

Not: 116 milyonun altında aylık geliri olanın primini devlet ödeyecek.

6. GSS ile sağlık hizmetinden yararlanmak için "katılım payı" koşulu geliyor mu?

- Gelir dağılımı çok bozuk olduğu için öyle bir şey olmaz
- Daha sık hasta olanları cezalandırmak anlamına gelir. Çağdaşlığa uymaz
- Sosyal güvenliğine dayanışma mantığına aykırı. Olamaz
- GSS ile muayene, ilaç, iyileştirme araç ve gereçleri

ve ayaktan ya da yatarak sağlanan sağlık hizmetlerinde katılım payı alınacak.

Not: Sosyal Güvenlik Kurumu gelir gider dengesine göre katılım paylarını her yıl ayarlayacak

7. GSS ile "kamu hastaneleri" nasıl olacak?

- Aman ne güzel olacak
- Hekimler mesleki bağımsızlık içinde, güvenceli çalışacak
- Kamu hastanesine ne gerek var

d) GSS kurumu hastanelerle sözleşme yapacak, kamu ve özel hastaneler GSS fonu için birbiri ile rekabet edecek.

Not: Kamu Yönetimi Temel İlkeleri Kanunu ile Sağlık Bakanlığı'nın tasfiyesinin ve elindeki kurumların il özel idareleri ile belediyelere devrinin ve yeni Sağlık Kanunu Taslağı ile kamu hastanelerinin 49 yıllığına özel sektöre kiraya verilmesinin planlandığını hatırlayalım.

8. Piyasa koşullarında rekabet eden hastanelerde, hekimlerin durumu nasıl olacak?

- Hekimler ayrıcalıklı bir gruptur, onlara bir şey olmaz.
- GSS hekimlerin durumunu daha da güzelleştirir.
- Hükümet hekimleri seviyor
- Hekimler hastane işletmelerinde bir maliyet unsuru olacak, hastaneye kazandırdığı para oranında değeri olacak.

İpucu: bkz. Klasik

Kapitalizm sağlığa zararlıdır

Hasta yok, müşteri var!

Sağlık, kapitalist sisteme göre cebindeki paran nispetinde karşılayabildiğin bir ihtiyaçtır. Hasta yoktur, müşteri vardır! Sağlık hizmetinin alınıp satılan bir meta olduğu yerde hastalar müşteri iken, sağlık emekçileri de doğal olarak hekim, hemşire değil, kasiyer olmak zorundadır.

Kâr elde etmenin temel amaç olduğu kapitalist sağlık anlayışında, toplumda oluşabilecek salgın hastalıklar ya da radyasyon nedeniyle kanser vakalarında artış, endişe edilmesi gereken durumlar değil, müşteri sayısının artacağını gösteren istih kabartıcı istatistik verilerdir.

Bu bağlamda koruyucu sağlık hizmeti başlığı altında değer-

lendirilen aşılama çalışmaları, kapitalist sağlık çarkının müşteri sayısını azaltmaktan öte bir işe yaramayan lüzumsuz bir çabadır. Ancak yasak savmak adına arada bir, gerekli doz ve sayıda olmasa da, aşı kampanyaları düzenlemek gerekir. Müşterileri fazla ürktürmemek lazımdır! Sağlık hizmetlerinden sınırsızca yararlanan cebinde bol parası olan müşteriler, elbette aşılama kampanyaları ile uğraşmayacaktır. Onlar çocuklarını zaten özel hastanelerde, doğumdan itibaren getirdikleri rutin muayenelerde, tüm aşılarda hem de gerekli doz ve sayıda elbette yapılıacaktır, endişeye mahal yoktur.

İlaç üretimi bu pazarın en önemli materyalidir. Dünyada kilogram

fiyatı 1 dolar olan parasetamol'ü (Parol, Vermidon gibi sık kullanılan ağrı kesicilerin etken maddesi) blister ambalajlara doldurduktan sonra bir kutusu bir dolara satılırken, bir kilogram parasetamol'den 2000 kutu üretmek insan sağlığından 1 koyup 2000 kazanan kapitalistler elbette bu pazarı bırakmak istemeyecektir.

Sonuç olarak sağlığın en temel insan hakkı olan yaşam hakkının en temel taşı olduğu gerçeğinden yola çıkarak, eşit parasız, kaliteli sağlık hizmeti almanın yolu kapitalizme ve onun genel sağlık sigortası gibi uygulamalarına dur demekten geçtiği ortadadır.

Dr. Evren ARSLAN

GÖRÜŞ

Sağcılaşanlar mıyız?

"Meydan Kerinçeklerle Perinçsizlere kaldı" demiş Murat Belge. Görünüşe bakılırsa, haklı. Gerçekten de, aylardır ağzını açan, yazı yazan, konferans düzenleyen hemen herkes, mahkemeye veriliyor, mahkemeler bu "suç duyurularını" ciddiye alıyor, ardından da adliye ve mahkeme salonlarının öne faşistlerle milliyetçilerin gövde gösterisine dönüşüyor. Basın ve TV, doğal olarak, bu fotojenik olayları hiç kaçırmıyor. Orhan Pamuk'un arabasını yumruklayan faşisti, oğlunun cepheye gidip ölme hakkını savunmak için Perihan Mağden'e avaz avaz bağırın şehit annesini tekrar tekrar izliyoruz.

Bunlara, bir de, asker ve polis emeklileriyle faşistlerden oluşan, gizemli bir ilişkiler ağıyla devlet mekanizmasına bağlı olan çete haberleri, çete üyelerinin boy boy fotoğrafları, gizli planlarının ayrıntıları ve hangi kitapları okudukları sık sık karşımıza çıkıyor.

Asker cenazeleri, Şemdinli, Danıştay, Anıt Kabir törenleri gibi haberler de bunlara eklendiğinde, korkunç bir tablo çiziliyor: Derin devlet, darbe hazırlığı yapan gizli güçler, ve dalga dalga yükselen milliyetçilik.

Bunlar yetmezmiş gibi, üniversitelerin yaptıkları araştırmaların sonuçları, "Sağcılaşıyoruz, milliyetçileşiyoruz!" gibi başlıklarla yayımlanıyor; TV ekranlarında gördüğümüz bir de bilimsel onay kazanmış oluyor.

Çapulcular sürüsü

Ortaya çıkan tablo öylesine berbat ki, tüm bu gelişmelere karşı çıkması gerekenler gözlerine inanamayıp sinmiş durumda adeta. Memlekette ne solcu, ne sosyal demokrat, ne liberal kaldı sanki. Hiçbirimizin sesi çıkmıyor. Ermeni Konferansı'nı, konferansı düzenleyen öğretim görevlileri korumak zorunda kalıyor; Pamuk'u, Mağden'i ve diğerlerini hiç kimse korumuyor; Kerinçekler sokaklarda ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyor.

Kemalistler, milliyetçiler ve faşistlerle göbekten bağlı olan çevreler Danıştay'da cinayet işliyor, inanılmaz bir yüzüzlükle yine kemalistler, milliyetçiler ve faşistler gösteri yapıyor! Çeteciler, katiller, soykırım gerçekleştirmek için can atanlar "kahraman" olarak göklere çıkartılıyor! Demokratik bir seçimle başa gelmiş bir hükümete karşı, bu çapulcular sürüsü "çare" olarak gösteriliyor!

Bütün bunlara karşı, sol tarafından, sosyal demokratlar tarafından, hiç solcu olmayan ama demokrasiye inananlar tarafından örgütlenen "Yettiniz artık!" gösterileri yok, konferansları, mahkemeye verilenleri korumak için kitlesel seferberlikler yok. Sanki gerçekten darbe olacağına inanıp yeraltına inmişiz gibi! Gerçekten sinmişiz gibi.

Kerinçekler kim?

Oysa, faşistlerle milliyetçilerin gövde gösterilerinde pek de "gövde" yok! Taş çatlasa 50 kişi, genellikle o kadar da değil. Birkaç BBP'li, birkaç İşçi Parti'li, bir avuç Cumhuriyet okuru. Ama karşılıklarına kimse çıkmadığı için, haberlere onlar egemen, kamuoyunun bilincinde onlar ön planda.

Bir kere seferber olup karşılıklarına birkaç yüz kişi olarak çıkılsa (olsa iyi olur elbet, ama birkaç bine bile gerek yok), ekranlarda tek bir faşist bile görünemeyecek. Bir dahaki mahkemeye gelme cesareti bulamayacaklar. "Yettiler artık" diye düşünen herkes yüreklenecek, "yalnız değilmişim" diye düşünecek. Milliyetçiliğin "dayanılmaz" yük-selişinin bal gibi dayanılır olduğu aşikar olacak.

Bir dahaki mahkeme 4 Temmuz'da.

Roni Margulies

Oruyyalım

işletme kitapları

9. "Temel teminat paketi" ne demek?

a) Vatandaşın güvenliğini artıracak bir düzenleme
b) Temel bir paket
c) Bir tür hediye paketi
d) GSS kapsamında olacakların ödedikleri prim karşılığında alacakları sağlık "yardımlarının" kapsamını belirleyen paket

NOT: "Temel teminat paketi" her yıl GSS Kurumu tarafından gelir gider dengesine göre yeniden belirlenecek.

10. Çağdaş bir ülkede beraber, dayanışma içinde insanca yaşamının asgari koşulu nedir?

a) Beraber pikniğe gitmek
b) Halay çekmek
c) Tüm kamu kuruluşlarını özelleştirmek
d) Eğitim, sağlık ve sosyal güvenliğin yurttaşların doğal hakkı olması.

İpucu: uygarlık, çağdaşlık ve insan hakları üzerine bildiklerimiz.

11. Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı kimin /kimlerin bugününü ve yarını kararır?

a) İMF ve Dünya Bankasının
b) Özel sigorta şirketlerinin
c) Ulus ötesi sermayenin
d) Çalışanların, emeklilerin, işsizlerin, yoksulların

İpucu: Yazılan oyun bizlerin hayatı üzerinedir

Genel Sağlık Sigortası ne vaat ediyor?

GSS halka yoksulluk ve sağlıksızlık, sağlık emekçilerine piyasa koşullarına itilmiş hastanelerde, iş güvencesiz bir çalışma vaat ediyor

●Genel Sağlık Sigortası düzenlemesi ile tüm yurttaşlar sigorta kapsamına alınmayacaktır. Bugün 4.5 milyon insan kayıt dışı olarak çalışmaktadır. Var olan sosyal güvenlik kuruluşları tarafından 13.5 milyon civarı olarak kabul edilen bu kitle sosyal güvenlik kapsamının dışında kalacaktır.

●Primini ödemeyen sigortalıların sağlık hizmeti alamayacağını öngören Genel Sağlık Sigortası Yasası ile sigorta kapsamında olan, fakat prim ödemeleri düzensiz olan çok ciddi bir nüfus sağlık hizmetlerinden yararlanamayacaktır.

●Yurttaşların sağlık hizmeti alabilmesi için prim borçlarının olmaması yetmiyor. Her başvuruda ek paralar ödemek zorunda kalacaklar. Tedavi edici sağlık hizmetlerinde, muayene, ilaç ve tetkikler için "asgari ücret miktarına kadar çıkabilecek" oranlarda katılım payı verilecek.

●Yurttaşlar primlerini ödese bile alabilecekleri sağlık hizmetlerinin kapsamı (temel teminat paketi) her yıl kurum tarafından belirlenecek.

●GSS ile sosyal güvenlik kurumu özel ya da kamu hastanesi ayrımı yapmayacak, sözleşme yaptığı hastanelerden ve aile hekimlerinden hizmet satın alacak. GSS ile sağlık hizmetinin özelden satın alınması planlanmaktadır. Bugün GSS'ye umut bağlayanlar ilaç tekelleri, özel hastane sermayedarları ve özel sağlık sigortası şirketleridir.

●GSS ile ülkemizdeki 6000 sağlık ocağı yok edilecek, 1. basamak sağlık hizmetleri piyasaya devredilecek. Pratisyen hekimler "aile hekimi" adı altında piyasa koşullarında, daha uzun ve daha güç koşullarda görev yapan iş güvencesiz personele dönüştürülecek.

●GSS, sözleşmeli çalışma, aile hekimliği, hastanelerin işletmeleştirilmesi "sağlıkta dönüşüm" denen programın temel bileşenleridir.

"Sağlıkta dönüşüm", sağlık emekçilerinin özlük haklarına ve mesleki bağımsızlıklarına, halkın sağlık hakkına açık bir saldırıdır.

Genel Sağlık Sigortası yasası esas olarak sağlık ocaklarının kapatılması ile birlikte hayata geçmeye başlayacak. Uygulama büyük olasılıkla 2007'nin ilk aylarında başlayacak. Yani önümüzde 6-8 aylık bir süre var. Bu süre içinde yeni yasa bütün yönleriyle teşhir edilmeli ve çok sayıda aktivistin katılacağı bir kampanyaya inşa edilmelidir. İş, sağlık ocaklarının kapatılmasına geldiğinde direnişe geçmek ve sağlık ocaklarını vermemek önümüzdeki hedef.

İktidarı almadan dünyayı değiştirebilir miyiz?

Chris NINEHAM

Chris Nineham devlete karşı mücadele etmek için politik örgütlere gereksinimimiz var mı sorusu etrafında "hayır gerek yok" diyen otonomcu yazarlarla tartışıyor.

John Holloway ve diğer otonomcu olarak bilinen yazarların antikapitalist hareket üzerinde güçlü etkileri var. Holloway'in "içinde iktidar ilişkileri olmayan bir toplumu iktidarı ele geçirerek kuramazsınız" şeklindeki, hareketi etkileyen tartışmasını İktidarı Almadan Dünyayı Değiştirmek başlıklı kitabında bulabiliriz.

Kitabında hareketin iktidarı göz ardı etmesi gerektiği çünkü devlet iktidarına karşı her karşı çıkışın hareketin onun yerine yenisini geçirmek biçiminde bir sonuca ulaşacağı ve bunun da yeni bir elit yaratacağını anlatıyor.

Holloway'e göre değişim sadece kendiliğinden ve tabandan gelebilir. "İktidarı almayı hedeflemeyen bir çok mücadele alanı var... bunlar bazen sadece 'hayır' demeyi gerektiriyor" diye yazıyor.

Holloway mücadelelere politik partilerden, sendika hareketinden veya herhangi bir örgütlü güçten bağımsız bakıyor. Politik liderlik için her girişime şüphe ile bakıyor. Onun için önemli olan direniş eylemi.

Bu fikirlerin ne kadar etkileyici olduğu açık. Antikapitalist hareket sahneye 1990'ların sonunda her yerde reformist partilerin ruhlarını pazar ekonomisine satmaya başladığında çıktı.

Solun geri kalan kesiminin büyük çoğunluğu ise bu sırada Stalinist Rusya'ya daha önce verdikleri desteği açıklamak için çırpınmaya ve bu rejimin yıkılışı karşısındaki kafa karışıklığını gidermek için çabalamaya harcıyordu. Dünyanın dört bir yanındaki direnişten etkilenen bir kısım aktivistler mücadele adına her türlü politikayı reddetmeye başladılar.

Sorunları görmek de oldukça kolaydı. Devleti reddetme görüşü ABD bütün dünyada askeri gücünü harekete geçirdiğinde kolaylaştı. "Terörizme karşı savaş" devletin yurttaş haklarına saldırısına dönüşünce ABD'nin askeri gücünün ne denli çürümüş olduğu daha da ortaya çıktı.

Barikat

Otonomcuların tartışmaları kafa karışıklığı içerir. Her şeyden önce solun değişik kanatlarının devlete ve devlet iktidarına karşı tutumlarının farklılığını görmemezlikten gelirler. İngiliz İşçi Partisi bile çok radikal olduğu günlerde seçim-

leri kazanarak devleti çalışan sınıfların yaşam koşullarını iyileştirmek için kullanmaktan bahsedebiliyordu.

Marksistler ise devletin toplumu dönüştürmek için kullanılmayacağını çünkü asıl amacının zenginleri korumak olduğunu savunurlar.

Egemen sınıfın önde gelen unsurları ordu, polis, devlet gibi devlet kurumlarını yönetirler.

Egemen sınıflar için devlet değişime karşı en önemli barikattır.

Holloway solun devletin gücünü abarttıklarını iddia ediyor. "Devlet görüldüğü gibi gücün kaynağı değil" diye yazıyor ve "İktidar bazı insanlar ya da kurumlar tarafından yaratılmaz, iktidar toplumsal ilişkilerin parçalanmışlığında yatar" diye devam ediyor.

Tabii ki şirketlerin iktidarı, gücü yaşamımızın her alanını etkiliyor. Özelleştirilmiş sosyal yaşam kendimizi yalıtılmış ve güçsüz hissetmemizi sağlıyor. Patronlar ve müdürler işyerinde kendimizi bölünmüş ve disiplin edilmiş hissetmemiz için her şeyi yapıyorlar.

Ama kapitalistlerin gene de kendi sınıflarının bölünmüşlüğünden doğan sorunları çözmek ve bir güç merkezi olarak davranabilmek için tarafsız görünen bir devlete ihtiyaçları var.

Ordular sınırların dışında iş çevrelerinin çıkarları için savaşır ve içerde de kriz anlarında düzeni sağlarlar. Polis güçleri daha kapsamlı bir düzen koruma rolü oynarlar ama asıl görevleri statükoyu korumaktır. Büyük bir gösteri olduğunda onbinlerce polis seferber edilir. Göstericilere hunharca saldırırlar.

Mısır'dan Ekvator'a demokrasi hareketleri, göstericiler devletlerinin saldırıları ile karşı karşıya gelirler.

Eğitim, devlet kontrolündeki medya gibi daha yumuşak

devlet kurumları da egemen sınıfın görüşlerinin yayılması için üzerlerine düşen görevi yerine getirirler.

Aşağılanma

Devlet aslında çok güçlü değildir. ABD'nin dev gücü Irak'ta aşağılandı. Latin Amerika'da birçok ülkede yığınsal hareketler polis güçlerini yenerek hükümetleri devirdiler.

Ayaklanma günlerinde ordunun ve hatta polisin bazı kesimlerinin halka katılmasının güçlü bir tarihi vardır.

Haziran ayında Bolivya'daki ayaklanmada başkent La Paz'da en azından bir polis birliği sokağa çıkarak işçilere ve köylülere saldırmayı reddetti.

Ama eğer devleti ciddiye almadan toplumsal bir dönüşüm düşünüyorsak hayal içindeyiz demektir.

Sorun aslında kapitalist toplumu nasıl analiz ettiğimiz sorundur. Bu noktada otonomcu yazarların pek bir katkısı yok. Holloway analizinin kendisinin baskıcı olduğunu söylüyor.

"Sınıflandırma ile hiyerarşi doğar" diye yazıyor.

Holloway'e göre iktidara karşı mücadele kişisel bir düzeyde olur böyle düşündüğü için de toplumun nasıl işlediğine ilişkin pek bir görüşü yoktur.

"İktidar karşıtlığı insanların yaşadığı her yerde, her alanda vardır" diye yazıyor.

Otonomcu yazarlar arasında düşünce farklılıkları var. İtalyan yazarı ve aktivisti Antonio Negri'nin daha topluma dayalı analizleri var.

Michael Hardt ile birlikte yazdığı İmparatorluk ve diğer kitaplarında kapitalizmin kendisini zayıflattığını yazıyor.

Yeni üretim biçimleri etrafında yeni ağlar oluşurken eski hiyerarşiler ortadan kalkıyor. Bu düz, hiyerarşik olmayan ağlar yeni bir demokratik toplumsal

hareketin tohumlarını taşıyor.

Sömürü

"Politik ve üretim ilişkilerimizin büyük bir kısmı daima demokratik ilişkilere dayanır" diye yazıyor Negri. "Sermaye tarafından sömürüldüğünde bile emek kendi otonomisine koruyor" diye ekliyor.

Kapitalist küreselleşmenin işçi sınıfını bütün dünyaya yaydığı ve enternasyonal dayanışmayı daha kolay hale getirdiği doğru. Bu gelişme devasa acılar oluşturuyor ve buradan da yeni ittifaklar ve mücadeleler doğabilir.

Ama kapitalist küreselleşme zenginliğin ve iktidarın daha az elde toplanmasını da beraberinde getiriyor. Pazarın yayılması işyerlerinde baskının, zorbalığın ve sokakta ki şiddetin de yayılmasına yol açıyor.

Yoksulları ve işçileri şimdi daha iyi bir yaşam ve daha iyi bir dünya için mücadele etmeleri daha da güçlü bir zorunluluk. Ama Negri için "sınıf mücadelesi ve devrimci örgüt artık modası geçmiş" şeyler.

Aralarındaki farklara rağmen Holloway ve Negri gibi otonomcu yazarlar her türlü politik liderliğin gereksiz olduğu konusunda anlaşılıyorlar.

Onlara göre aktivistlerin yapması gereken yığınların kendiliğinden eylemi için alan açmaktır. Bu elitist ve tehlikeli bir fikirdir. Her mücadele nasıl kazanılacağına dair bir tartışma içerir. Bazı aktivistler yetkilileri ikna etmeye inanırlar, diğerleri işyerindeki güç ve iktidar ilişkilerini anlayacaklardır.

Her kampanyada yer alan tartışmalar stratejinin ne denli önemli olduğunu gösteriyor. İtalyan marksist Antonio Gramsci'nin sözleriyle "kendiliğinden mücadele bir şey yoktur."

Felaket

Otonomculuğun tarihi bu düşüncüyü doğruluyor. Otonom

düşünceler ilk kez İtalya'da Komünist Partisi'nin reformist politikalarına karşı koyuş olarak gelişti. Ama otonom fikirler hareketi tam bir felakete sürüklediler.

1969'da İtalyan fabrikalarında taban militanlığı patlaması vardı. Negri gibi otonomcular bu hareketi destekliyorlardı.

Sendikaların reformist liderliği bu hareketi bastırmaya kalkıştığında otonomcular hareketin liderliği için mücadele etmediler.

Onun yerine fabrikaların dışında değişim için yeni güçler aramaya başladılar. Negri işçileri "isyan eden herhangi biri" diye tanımlamaya başladı.

Otonomcular işsizleri, öğrencileri ve kadınları devrimin yeni önder gücü olarak tanımlamaya başladılar.

Bazıları Kızıl Tugaylar gibi bombalamaları, rehlin almaları ile sonunda işçi sınıfının soldan kopmasına ve uzaklaşmasına neden olan terörist grupların eylemlerini desteklemeye başladılar.

1970'lerin sonunda Avrupa'nın en büyük sol hareketi enerjisini kaybetmeye başladı. Kendiliğindencilik anlayışının büyümesi ile sol hareketin nasıl ilerleyeceğine dair bir yol çizemedi.

O dönemde hareket içinde yer alan bir aktivistin dediği gibi "fabrikalardaki işçiler ile diğer sosyal gruplar arasında işçi yığınları fabrika dışındaki ama fabrikaları da etkileyen politik konular konusunda seferber edecek bağlar kurulamadı. Devrimci hareketin sağlam bir stratejisi yoktu."

Eksik hafıza

İşçi sınıfından kopuk sol şiddetli bir saldırıya bütünüyle açıldı. İtalyan devleti aralarında Negri'nin de bulunduğu yüzlerce aktivisti toparladı ve hapse attı.

Buna rağmen Negri kendiliğindencilik anlayışını savunmaya devam etti ve analizlerin ve stratejilerin gereğini reddetti. "Gdanskli (Polonya'da Dayanışma sendikasının doğdu tersane kenti) işçilerin hafızaya ihtiyacı yok. Komünist gelenek hafıza kaybıdır" diye yazdı.

Otonomcuların iktidara dönük politikayı reddedişleri sisteme karşı çıkışı engelleyebilmekte. Örneğin yakın geçmişte Negri yeni liberal Avrupa Birliği Anayasası'nı destekledi çünkü ona göre Avrupa Birliği ABD'ye göre daha az korkunçtu.

Bugün birçok ülkede hareketimiz devletin güçleri ile karşı karşıya geliyor. Dünya çapında radikaller ve devrimciler sosyal liberallerin ihaneti nedeni ile yeni bir sol kurmaya çalışıyorlar. Holloway'in ve diğer otonomcuların görüşleri bu çabada çok yardımcı değiller.

Halk ulusalcılar gibi hayal dünyasında yaşamıyor

Solun ulusalı olur mu?

Zeynep ÇALIŞKAN

SONAR adlı kamuoyu araştırma şirketinin yaptırdığı son ankette katılımcılara bugün Türkiye'nin önündeki en önemli problemin ne olduğu soruluyor.

Katılımcılar ezici bir çoğunlukla (sırasıyla) işsizlik, IMF ve DB dayatmaları ve parasızlık yanıtlarını vermişler. Laikliğin elden gidiyor olduğu yolundaki bağırış çağırışa halkımızın pek itibar etmediği bu anketten anlaşılıyor. Çünkü birinci tehlikenin bu olduğunu düşünenlerin oranı %2,5.

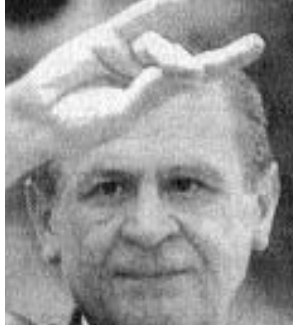
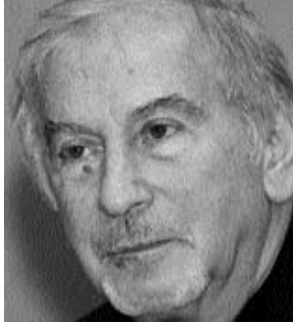
Türban sorununu en elzem sorun olarak görenlerin oranı daha da vahim: %1,5. Yani halkımız, adını aydınlar gibi koyamasa da, asıl tehdidin neo liberal uygulamalar olduğunu kavramış durumda.

Peki bizim ulusalcı sol nelerle uğraşıyor? Bir şeriat devleti tehdidi hemen kapımızın önündeymiş gibi feryat figan türbana ve "şeriatçı" hükümete saldırıyor. Her fırsatta laiklik gösterileri düzenliyor. Daha geçen gün "Barışa Semah" adıyla düzenlenen geleneksel Alevi etkinliğini laik cephe gösterisine çevirdiler. Danıştay saldırısından hemen sonra, ordu destekli yapılan, laikliğin gövde gösterisini hatırlayalım (ki katillerin ulusalcılardan olduğu anlaşılınca ses seda kesilmişti).

Baykal özüne döndü

Avrupa'daki muadili İngiliz İşçi Partisi lideri savaş köpeği Tony Blair olan CHP lideri Baykal işi ifrata vardırıp sağ partilere birlik çağrısında bulundu. "Cumhuriyet demokrasiyi kurdu, şimdi demokrasiyi cumhuriyeti savunma zamanıdır" söylemiyle laik cephenin en ön saflarında bayrak sallıyor, davul çalıyor.

Bu ulusalcı sol faşistlerle işbirliği yapıyor. Bu sol geçmişte "Bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" deyip beş bin insan katledilirken bunu meşrulaştıran Demirel'in sözlerini alkışlıyor. Çünkü Demirel de laik cepheyi destekleyen

"Başını örtmek isteyen Suudi Arabistan'a gitsin" emrini buyuruyor.

Eskiden de "komünistler Moskova'ya" diye buyururlardı kendileri.

Bu ülke kimin?

Türk solu ezelden beri milliyetçidir. "Kurtuluş Savaşı" nı göklere çıkarır ama Osmanlı boyunduruğundan kurtulmak için ayaklanan halkların bağımsızlık mücadelelerini görmezden gelir. Eskiden o gazeteyi okudukları için insanları kurşunlayan faşistlere gazetede ki köşesinden 'kardeşlerim' diye seslenen İlhan Selçuk yeni milliyetçi olmamıştır. Kafası daima Misak-ı Milli sınırları çerçevesinde çalışmıştır. İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi propa-

gandası yapan en önemli gazete Cumhuriyet olmuştur.

İşçi Partisi doğuşundan beri milliyetçi ve ihbarcıdır. 1980 öncesi de sonrası da gazetelerinde ve dergilerinde solcuları ve "Apocu katilleri" devlete ihbar etmiştir. Çünkü onlar büyük ve güçlü bir Türkiye isterler. Bu büyük ve güçlü Türkiye'nin ne pahasına kurulacağı önemli değildir. İşçi sınıfı ezim ezim ezilebilir; olsun, Türkiye büyüyecektir. Halk aklıktan kırılacaktır; olsun, Türkiye gelişecektir.

Kıbrıs halkının hilafına "Ya taksim, ya ölüm" diye göğsünü siper eder. Kıbrıs halkı yıllardır altında ezildiği ambargodan bıkmıştır. Ne gam; onlar Türk'ün gücünü dünyaya kanıtlayacak-

lardır.

Türk solu ordu destekçisidir. İlerici hamleleri ordudan bekler. Ordu 10 yılda bir darbe yapar. Önce solcuları tutuklar, sonra her muhalifi. Yıllarca hapis yatırır, işkence eder, asar, keser. Üstüne bir de darbe şefleri çıkıp "pişman değilim, gene olsa gene yaparım" diye demeç verir. Ulusalcı sol yine de "şeriatçı" hükümet karşısında sırtını orduya yaslar. Sincan'dan tanklar geçerken göğsü kabarır, alkışlar. Alkışlamayanı da, hem nalına hem mihına kabilinden, "ne şeriat, ne darbe" diyerek orduya karşı açık tavır sergileyemez.

Bu ülke Boğaz'daki beş milyon dolarlık yalılarına üç milyon dolarlık yatlarıyla yanaşanların

midir, yoksa ülkenin herhangi bir köşesinde bir karış toprağı, bir dikili ağacı bulunmayanların mı? Yaşamak için emeğini satmaktan başka şansı olmayan, onu da satamaz hale gelince hastane kuyruklarında eskiyenlerin ülkesi midir burası? Yoksa Forbes'in dünyanın en zenginleri listesindeki yerlerini sağlamlaştırmak için milyonların hayatını hiçe sayan Koçların, Sabancıların, Uzanların, Doğanların mı? Kimin olması gerektiği ortada. Ama bugün kimin olduğu da ortada. Onlar parasını verip satın aldıkları bu ülkenin fiilen sahipleridir. Onların ülkesinin çıkarlarını savunmak onların çıkarlarını savunmak demektir.

Sermayeden sola teşekkürler!

Bizim ulusalci solumuz bazı kadınların kafalarındaki bazı başörtüleriyle uğraşadursun, sermayenin icraatlarını takdirle karşıladığı AKP hükümeti IMF ve DB'nın bir dediğini iki etmiyor. Bu kayıkcı kavgası karşısında Genel Sağlık Sigortası adı altında sağlığımızı satışa çıkarıldı.

Son devalüasyonla reel ücretler %20 geriledi. Yani cebimizdeki yüz liranın yirmisi vurguncuların cebine bir gecede akıverdi.

İhracatçı sermaye halinden memnun, çünkü dolarla satış yapıyor, dolarda artış var. Tüm sermaye halinden memnun çünkü faizler yükseldi. Devlet tahvilleri alıp devlete borç vermiş olan sermaye grupları paralarını daha yüksek faizlerle geri alacak artık. Peki devlet bu faiz yükünü nasıl karşılayacak? Bizden aldığı vergileri arttırarak, sağlığımızı, eğitimimizi satarak.

Türkiye büyük sermayesi Deniz Baykal ve onun gibilere teşekkür etmesin de ne yapsın? Onlar suyu bulandırıyor, bütün büyük balıkları sermaye yakalıyor.

Neyse ki (en azından SONAR anketine göre) halkımızın %97,5'i ulusalcılar gibi hayal dünyasında yaşamıyor. Halkımız da onlar gibi 2,5 akıllı olsaydı, halimiz nice olurdu?

Bence başka bir dünyada...

Bence başka bir dünyada...

Kaldırımlarda çok daha rahat ve güvenli yürüyebileceğiz. Bugün üzerinde yürümeye çalıştığımız kaldırımları gözünüzün önüne bir getirin. Neler var? Bir kere kaldırımlar çok dar. Her tarafta sıkış tıkkış evler, apartmanlar rasgele kondukları için yaya kaldırımlarına ayrılan alanlar çok az. İki kişi bir kaldırıma zor sığıyor çoğu yerde.

Sonra kaldırımlar sürprizlerle dolu. Dalgın yürürken aniden bir trafik levhasının direğine toslayabilirsiniz. Kaldırımlara yağmur suyu arkları açılmıştır. Ayağınız sık sık bunlara takılır. Kaldırım taşları iyi döşenmediği için yerinden oynar ve içlerine dolmuş olan sular siz basınca sıçrar, pantolon paçanızı berbat eder.

İkide bir ilgili ekipler gelip baştan iyi planlanmamış doğalgaz, elektrik, su, telefon hatlarındaki arızaları gidermek için yolları ve kaldırımları kazar. İşleri bitince de kazdıkları yerleri özensizce kapatır. Bu yüzden kaldırımlar küçük çaplı dağlık arazilere döner.

Yürürken birden önünüze dar kaldırım boydan boya kesen bir telefon santrali çıkar. Etrafından dolaşmak, bazen de kaldırımdan inmek zorunda kalırsınız. Otomobil sahipleri iki tekerleklerini kaldırıma çıkarıp park ederler. Yetmezmiş gibi esnaf da üç metrekairelik dükkânı için yaptırdığı beş metrekairelik reklam tabelalarını kaldırım ortasına yerleştirir. Bir de üstüne belediye kaldırıma ağaç dikip etrafını sivri demirler, dikenli tellerle çevirir.

Böylesi kaldırımlarda yürümek için iyi eğitim almış komandoların bile dalgın yürümeleri gerekir. Diyelim ki bir bacağımız sakat ya da gözlerimiz görmüyor. Yahut çocuk arabamızı iterek kaldırımda yürüyoruz. Veya çocuğuz, annemiz ekmeğe almaya göndermiş. Bu kaldırımları aşmak için kan ter içinde kalıp binbir tehlike atlattığımızı?

Oysa sosyalist toplum her şeyden önce insanın sağlığı ve güvenliği temelinde örgütlenir. Örneğin bir mahalleye yaya kaldırımı veya bir üst geçit yapılacağı zaman oradan geçme ihtimali olan herkesin ihtiyaçları mahalle komitelerince belirlenir. Körlerin takılıp düşebileceği her türlü engel ortadan kaldırılır. Çocukların koşup oynayabileceği düşünülerek dikenli tel konulmaz. Doğalgaz, telefon vb. hatlar yer altından geçirilebilir ve böylece görüntü kirliliği de yaşanmaz, kimse de onlara çarpmaz; böylesi, üstelik o hatlar için de daha güvenlidir.

Yollara o kadar çok araba park edilmeyecektir. Çünkü toplu taşımanın yanı sıra şehir planlamacıları daha baştan, şehri kurarken insanın ihtiyaçlarını gözetecektir. Esnaflığa ve dolayısıyla dükkân reklâmına ihtiyaç olmayacağı için adım başı bir tabelaya toslamayacağız. Bence sosyalist toplumda bir arkadaşımızla karşılaşınca, başkalarının geçişini engellemeden durup sohbet edebileceğimiz kadar geniş, ferah kaldırımlar olacak.

Cengiz ALĞAN

SİNEMA

Altın Palmiye kazanan Ken Loach konuşuyor

İrlanda bağımsızlık savaşının hikayesi

Ken Loach'ın yeni filmi *The Wind That Shakes The Barley* henüz sinemalarda gösterime girmemiş olmasına rağmen büyük bir ödül kazandı (Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye ödülü) ve ciddi tartışmalara yol açtı. İngiliz medyasının bazı unsurları bunun sadece bir tesadüf olduğunu ya da Loach'un aslında o kadar da önemli bir ödül kazanmadığını iddia ettiler. Kimi yazarlar ise Türkiye'deki birçok meslektaşlarına benzer bir biçimde bu ödülün Avrupa'daki İngiliz düşmanlığının ürünü olduğunu yazdılar.

Bunun üzerine **Ken Loach** şunları anlattı; "Sağcılar, histerik bir tepki verdiler. Daily Mail, 'Bu adam kendi ülkesinden neden bu kadar çok nefret ediyor?' diye yazdı.

"The Times beni, bir Nazi propagandacı olan Leni Riefenstahl ile karşılaştırdı. Böyle bir tepki çok kaba, çirkin ve üstelik doğru değil. Bu saldırıların tüm sebebi, bu gazetelerin İngiliz İmparatorluğu'nun sorgulanması fikrine dayanıyor olmaları."

The Wind That Shakes The Barley, İrlanda'nın bağımsızlığını konu alan bir film.

Film 1920'lerde, yani İrlanda ulusalı Sinn Fein'in, yeni İrlanda Parlamentosu'nda çoğunluğu kazanmasından iki yıl sonra başlıyor. Fakat bu parlamentoda İngiliz hükümetinin hiçbir temsilcisi yoktu ve bunun üzerine İngiltere İrlanda'ya daha fazla asker gönderdi.

The Wind That Shakes The Barley, savaşın insafsızlığını her iki taraf açısından da gösteriyor - insanların, yabancı bir işgal ordusuyla nasıl savaşmak zorunda kaldıklarını ve böyle bir mücadelenin, köklü değişiklikler yapılmadığı sürece neden yetmeyeceğini anlatıyor.

Film, İngiliz "Siyah ve Kahverengi ceketlilerin" (üniformalarının renginden dolayı onlara bu ad verilmiştir) bir çiftliği yağmalaması ile başlıyor.

Ulusal Özgürlük

Tabii ki "revizyonistler", ve İrlanda mücadelesinin ulusal kurtuluş hareketi olmadığını iddia eden tarihçiler bu filme saldıracaklardır.

Loach'ın söylediği gibi, "Bu insanlar, Bağımsızlık Savaşı olarak adlandırdığımız savaşta yapılanların, İrlandalıların yaptıklarının karşılığı olduğunu, dolayısıyla bu şiddetin asıl nedeninin İrlandalıları olduklarını söylüyorlar.

"Bunun üzerine biz de, Cork Üniversitesi'nden Donal O'Driscoll adlı bir tarihçi ve bir çok başka uzman ile birlikte çalıştık. Senaryonun yazarı Paul Laverty ile birlikte eski kaynakları, görgü tanıklarının anlatımlarını okuduk, çünkü bunların hepsi 80 yıl önce yaşandı.

"Günün sonunda, ben şuna inanıyorum, 'adalet yoksa, barış da yok' -dolayısıyla, İrlanda

hemen hemen tam bağımsızlığını kazandığında, halkın büyük çoğunluğu tam bağımsızlık yönünde oy kullandığını kabul etmek zorundasınız - ve İngilizler bu demok-ratik kuralı inkar ettiler.

"Askerlerini İrlanda'ya gönderdiler ve halka şiddet uyguladılar, ve bunun üzerine direniş başladı. Hepimiz bu gerçeği kabul etmek zorundayız."

Filmde hemen ortaya çıkan diğer tema, yerel desteğin boyutudur. Bu yerel destek olmadan hiçbir gerilla hareketi varolamaz.

IRA gönüllüleri çiftliklerden yiyecek alıyor ve buralarda dinleniyorlardı. Sendikalar da, İngiliz askerlerini ve araç gereçlerini taşımayı reddederek, bu mücadelenin içinde aktif bir şekilde yer aldılar.

Film, yerel halkın neden silahlı mücadele vermek zorunda kaldığını gösterir. Bir İngiliz karakoluna yapılan saldırıdan sonra, bir IRA komutanı askerler-

ine şöyle der, "Eğer onlar buraya kendi vahşetleri ile gelirlerse, biz de onları kendi vahşetimizle karşılayacağız."

Bu sürekli askeri direniş, İngiliz hükümetini görüşme masasına oturmaya zorladı - Micheal Collins ve diğer Cumhuriyetçi liderler Londra'ya gittiler ve bir anlaşma imzaladılar.

Bu sırada Cork'da, yerel IRA gönüllüleri sinemada dünya haberlerini veren bir sessiz film izlerler.

İzleyiciler, sahnede İngiltere kralını gördüklerinde bağırır ve ekrandaki altyazı bağımsızlığın kazanıldığını bildirdiğinde alkışlamaya başlarlar.

Piyonist, eski bir ulusal şarkı olan "The Rising of the Moon"u çalmaya başlar, fakat bir sonraki altyazı görüldüğünde, şarkı büyük bir gürültü ile kesilir.

İrlanda parlamentosu, İngiltere tacına bağlılık yemini etmek zorundadır. Ve en kötüsü, İrlanda'nın 32 eyaletinden altısını

Ken Loach işçilere konuştu

Altın Palmiye ödülünü kazanan Ken Loach İngiltere'ye geldiğinde ilk iş olarak sendikalaşmaya çalışan telekomünikasyon işçilerinin bir toplantısına katıldı.

70 kişinin katıldığı toplantıda Loach'ın "Ekmek ve Gül" adlı filmi gösterildi ve Loach filmi hakkında konuştu. Ekmek ve Gül Amerika'nın Los Angeles kentinde örgütlenmeye çalışan göçmen işçiler hakkında. Loach'ın konuştuğu işçiler ise Londra'da örgütlenmeye çalışan göçmen işçiler.

Loach konuşmasında nasıl gerçek örgütçülerin filminde yer aldığını anlattıktan sonra geçen sene Londra'da düzenlenen Avrupa Sosyal Forumu'na ilişkin bir anısını anlatarak sendikacıları eleştirdi.

Loach Sosyal Forum'da Ekmek ve Gül adlı filminin gösterimi öncesinde konuştuğunu ve o günlerde Londra'nın bir başka bölgesinde göçmen işçilerin örgütlenmeye çalıştığını ve bu amaçla işyerlerinin olduğu bölgede bir yürüyüş yapmak istediklerini ama polislin yürüyüşe izin vermediğini bunun üzerine sendikacıların derhal yürüyüşten vazgeçtiklerini ama kendisinin ve bir grup sosyalist işçilerle birlikte gene de yürüdüklerini anlattı.

Loach "bizim kararlı ve mücadeleci bir sendika hareketine ihtiyacımız var" diyerek konuşmasını bitirdi.

oluşturan kuzeydeki eyaletlerin hiçbirini bağımsız olmayacaktır.

IRA'nın büyük çoğunluğu anlaşmanın kabul edilmesini ister, çünkü bunun elde edebileceklerinin en iyisi olduğunu düşünüyorlar, ve İngiltere, eğer bu anlaşmayı kabul etmezlerse daha çok şiddet uygulayacaklarını söyleyerek tehdit eder.

Fakat, IRA'nın anlaşmayı kabul etmek iste-mesinin başka bir nedeni daha vardır -yerel liderlik, kullanılan silahların bir kısmının parasını ödeyen yerel toprak sahipleri ile iş anlaşmaları yapmaya başlar.

Egemenlik

Diğer bir deyişle, Sinn Fein çoğunluğu, İrlandalı toprak sahiplerinin, direnişin belkemiğini oluşturan yoksul İrlandalı köylüleri ezmesinden rahatsız değildir.

Bu dönemde İrlanda, Avrupa'da çocuk ölümlerinin en yüksek olduğu yerdir. 1921'de, Dublin'deki ailelerin üçte biri tek bir odada yaşıyordu.

Anlaşma hakkında yapılan bir tartışma sırasında, anlaşmaya karşı olan aktivistlerden bir tanesi şöyle der, "Tüm bunları, sadece bayrağın rengini değiştirmek için yaşamadık."

Başta hiç konuşmayan bir diğer gönüllü, Congo, sonunda sesini yükseltir. Sözlere çok çarpıcıdır.

"...Özgürlük hem çok yakın hem de hala ulaşamayacağımız kadar uzakta. Ve eğer şimdi durursak, bugün burada hissettiğim gücü bir daha hiç yakalayamayacağız. Ve eğer şimdi ara verirse, hayatımız boyunca bir daha asla bu enerjiyi göremeyeceğiz. Asla!"

Kilisenin anlaşmayı desteklemesiyle IRA bölünür. Fakat İngiliz askerleri İrlanda'yı terk ederler.

Yeni askerler önlerinden geçerken insanlar şöyle homurdanırlar, "Siyah ve Kahverengi ceketliler gitti, şimdi Yeşil ve Kahverengi ceketliler geldi."

Filmin son çeyreği, İngilizlerin bölmeyi başardıkları iki Cumhuriyetçi kamp arasındaki savaşı anlatır.

Filmin sonunda, bugün Irak'taki İngiliz ordusunu hatırlamadan edemezsiniz, ve Loach bunu itiraf eden ilk kişidir.

Loach şöyle diyor, "Bence İrlanda'da yaşanan, klasik bir bağımsızlık, demokratik bir yapı kurma ve işgalci bir orduya direnme mücadelesi öyküsüdür.

"Fakat aynı zamanda, yeni bir toplumsal yapıya sahip bir ülke kurma mücadelesiydi.

"1920-21 yılları arasında İrlanda'da bulunan İngiliz ordusu, işgalci bütün orduların dünyada yaptıklarını yaptı - saldırdıkları ve ülkelerini işgal ettikleri insanlara karşı ırkçı bir tutum takındı. "Bu ordular, insanların evlerini yıkarlar, şiddet ve baskı uygularlar - ve bugün İngiliz ordusu Irak'ta tam da bunu yapıyor.

"Korkunç manzaraya rağmen, şu bir gerçek ki, İngiliz ordusu İrlanda'yı terk etti. Bu, umut verici bir şey."

SİNEMA

Savaşa rağmen halklar kardeştir

Christian Carion'un yazıp yönettiği "Ateşkes" gerçek bir hikayeyi anlatıyor. Birinci Dünya Savaşı'nda Almanlar ile müttefikler arasında ki bir cephede bir Alman müzisyenin Noel gecesi şarkı söylemeye başlaması üzerine karşıdan İskoç askerleri şarkı ile cevap veriyorlar ve kısa sürede kendiliğinden ateşkes ilan ediliyor.

Bir önceki gün birbirlerini katleden askerler siperlerinden çıkarak yanyana geliyorlar ve birlikte noeli kutluyorlar.

Ateşkes çok çarpıcı bir biçimde savaşa güçlerin aslında kardeş olduğunu, savaşmak için hiçbir nedenleri olmadığını anlatıyor. Güzel tarafı ise bunu siyasal bir mesaj verme çabası ile değil, çok doğal bir biçimde anlatması.

Birlikte yapılan Noel kutlamasının ardından askerler üzüntü içinde birbirlerinden ayrılıyorlar. Ertesi gün bu kez de iki siper hattı arasındaki ölümlerini toplamak için ateşkes yapıyorlar. Gene kardeşleşme yaşanıyor. Askerlerin savaşmama istekleri iyice artıyor. Ve ertesi günü olay üst makamlar tarafından anlaşılıyor. Her iki taraf birden birlikleri cezalandırıyor. Alman birliği Doğuya, Ruslarla savaşılana dondurucu soğuk cepheye gönderiliyor.

Ateşkes

Senaryo ve yönetmen: Christian Carion, Oyuncular: Diane Kruger (Anna Sörensen), Benno Fürmann (Nikolaus Sprink), Guillaume Canet (Teğmen Audebert), Dany Boon (Ponchel), Gary Lewis (Palmer), Daniel Brühl (Horstmayer), Alex Ferns (Gordon), Steven Robertson (Jonathan), Lucas Belvaux (Gueusselin), 116 dakika

İşgal karşıtları güç topladı

BAK aktivistleri olarak 4 Haziran'da İstanbul'da bir "barış pikniği" düzenledik. Pikniğe katılanlar bilgi yarışması, sessiz sinema gibi oyunları oynamanın yanında, BAK'ın yeni kampanyası hakkında da tartıştılar.

Pikniğin yapıldığı yer ormanlıktı, gölgelikti ama sıcaklık yine de çok bunalıttı. Bir yandan eğlenirken bir yandan da Irak halkının maruz kaldığı sıcaklardan konuştuk. Irak halkının elektriksiz, susuz ve bombardıman ve işkenceler altında girdiği yeni yaz Irak halkıyla dayanışmayı çok daha önemli kılıyor.

Piknikte yemeğimizi paylaşırken, BAK'ın önümüzdeki eylem takvimi de konuşarak, Irak halkının işgale karşı mücadelesini de paylaşacağımızı, ABD'nin bu savaşı ve yeni savaş girişimlerini kursağında bırakacağımızı birbirimize bir kez daha anlattık.

İlk kez bir BAK etkinliğine katılan yeni aktivistlerle tanışmak da ayrıca çok güzeldi.

sosyalist işçi
ile yazışmak için
sosyalistisci@gmail.com

Barışa sansür uygulanamaz

Her fırsatta "milletin hassasiyetleri" diye karşımıza çıkanlar, epeydir içimizde tuttuğumuz nefesin gücüne mahzar oldular. O nefesin rüzgârı, birkaç gündür kimilerini üşütüyor, kimilerinin ateşini körüklüyor.

Bizim ise içimizi serinletiyor. "Barışın Sesi Kısılamaz" eyleminden söz ediyorum.

Ya da basında en çok kullanılan ifadeyle, "TRT emekçilerinin sansüre ve baskıya isyanından".

İnsanlığın en ışıklı ideali

Savaş, lüzumsuz derecede zahmetli bir iştir. Savaşmak için çok şey ihtiyacınız vardır. Birileri "barışla" mücadele etmeyi iş edinmiştir.

Savaşçılar silahlarını, kalemlerini kuşanırken, barışçılar da renklerini, seslerini, yüreklerini, vicdanlarını kuşanır, çıkar sokağa.

İşte Küresel BAK, bizi, hepimizi, coğrafyamızı ve dünyayı "insanlığın en büyük, en ışıklı, en yüce idealine, barışa" bir adım daha yaklaştırmak için mücadele eder. Birileri de Küresel BAK ile...

Irak halkı için panayır

11-17 Mart 2006 tarihleri arasında Kadıköy'de düzenlenen Barış Panayırını, "başka bir dünyanın" ilk provolarından biriydi bizim için. Panayırın kendine has civıltısından, coşkusundan ötürü değil sadece, panayır denen şey barışın ta kendisi olduğu için de böyleydi.

Çünkü savaşta panayır olmazdı. Panayır, barışın huzurlu coğrafyasına kurulabilirdi ancak. O nedenle bu panayıra kendince bir çivi çakan, bir tuğla koyan herkesin içinde şu özlem vardı: "Bir gün bu panayıra Bağdat'ta yapacağız. İşte o zaman istediğimiz barışa kavuşmuş olacağız. O gün

Irak'a kapıdan gireceğiz, ayaklarımızı paspasa sileceğiz. Çay, kahve içip, muhabbet edeceğiz, güzelleşeceğiz."

Saldırının ve işgalin başlamasının yıldönümü nedeniyle bütün dünyanın barışçuları sokaklarda, alanlarda olacaktı 18 Mart'ta. Tabii Küresel BAK da. Bu barış eylemi öncesinde, Barış Panayırını sürerken...

"Barışın nesi sakıncalı?"

Bir TRT yapımcısı, bu duygulara herkesi ortak etmek istedi programında. Barış, TRT radyolarının mikrofonlarında dile gelecekti. Hepimiz sevindik.

Ancak, TRT'nin muhterem yöneticileri, barış konusunun (memleket ve dünya için değilse bile, kendileri için) sakıncalı olduğuna karar verdiler. Programı engellemek istediler.

Yapımcı, "barışın nesi sakıncalı" diye sordu. Makul ve mantıklı bir cevap alamadı. Alamayacağını bile bile yine sordu. Yine alamadı. İkna olmadığı için de programını yaptı.

Yaptı ve soruşturmaya uğradı. Cezaya çarptırıldı. Bizim muhterem

TRT yöneticileri, barış programı yaptığı için bu yapımcıyı "kınamaya" karar vermişlerdi.

Ama TRT'de çalışanların artık, adına KESK/Haber-Sen derler, bir de örgütü vardı. İşte bu örgüt, içinde tuttuğu nefesi, başka örgütlerle birleştirdi, Küresel BAK eylemcilerinin içlerinde tuttıkları nefese kattı ve hep bir olup yaradana sığınıp şöyle bir üfledik.

Ellerinde "barışın sesi kısılamaz" pankartıyla, rengârenk barış bayraklarıyla TRT İstanbul Radyosu önünde toplanan Küresel BAK eylemcileri, hiç slogan atmadan, marakas çalmadan, düşük öttürmeden, Türkiye'nin en güçlü, en yüksek sesini çıkardılar. Bu sesi duyan herkes anladı ki, **barışın sesi kısılamaz!**

İlk kim söylemişti, bilmiyorum: "Mücadele güçlendirir, eylem özgürleştirir."

Biz bir kat daha güçlendik, bir kat daha özgürleştik.

Mutluyuz, gururluyuz.

Mehmet DEMİR
Haber-Sen Genel Merkez Yöneticisi

"Sağlık hakkı satılmaz"

KEG, AKP'nin çıkarttığı Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasası'na karşı başlattığı kampanyanın ön adımlarından birisi olarak Karakedi'de bir forum düzenledi. Forumda yasaya karşı yaygın bir kampanyanın sürdürüldüğü İzmir'den gelen sağlık çalışanları konuştular.

Konuşmacılardan Alper, slayt gösterisiyle bu yasanın küresel sermayenin özelleştirme ve sağlık alanında kazanılmış hakların gasp etme saldırısı olduğunu anlattı. Konuşmanın, yasayla elimizden alınacak haklarımızın anlatıldığı bölüm tüm dinleyicilerde çok etkisi yarattı.

Samet ise bu yasanın çok büyük bir saldırı olduğunu ve İzmir'de kampanyanın başarmak için neler yapmamız gerektiğini gösterdiğini anlattı.

Ersin ise, mücadelenin önündeki engellere ve bu engellerin aşılması için atılması gereken adımlara işaret etti.

Konuşmacılardan sonra salonun katılımıyla yaklaşık bir saat çok canlı bir tartışma yaşandı. Tartışmalarda bu yasanın toplumun tüm kesimlerine yönelik ağır bir saldırı olduğu vurgulandı. Sağlık ocaklarının tasfiye edileceği, hastanelerin kapanacağı, bu yüzden de toplumun bu en geniş kesimlerini harekete geçirmeyi hedefleyen bir kampanya yapılmasının önemi vurgulandı.

"Sinop Çernobil olmasın"

Küresel Eylem Grubu (KEG) AKP hükümetinin nükleer santral kurma girişimine karşı başlayan kampanya çerçevesinde bir panel düzenledi. Panelde KEG aktivistlerinden Çağla Orpen ve Sinop Nükleer Karşıtı Platform'dan Erhan Bilgiç konuştular.

Çağla Orpen, KEG'nin nasıl şekillendiğini ve "savaşa, militarizme ve çok uluslu şirketlerin tahribatlarına" karşı bir kampanya birliği olarak neler yapmayı hedeflediğini anlattıktan sonra, nükleer konusunda söylenen yalanlara yanıt verdi.

Erhan Bilgiç ise 29 Nisan'da Sinop'da gerçekleşen büyük nükleer karşıtı mitingi ve kampanyanın karşısındaki güçlülere rağmen, nükleer karşıtlarının ve Sinop halkının mücadelede kararlı olduğunu anlattı.

Konuşmaların ardından gazeteciler İbrahim Günel ve Özgür Gürbüz, Çernobil santralinde yaşanan felaketi slayt gösterisiyle anlattılar. Her iki gazetecinin Çernobil izlenimleri Çernobil'e yaptıkları değerlendirme gezisinin doğrudan sonuçlarını aktardığı için çok canlıydı. Toplantıya katılanlarda, "nükleer santral kurulmasını engellemeliyiz" düşüncesinin daha da pekişmesine neden oldu.

DSİP büroları

● Ankara
Mithatpaşa Cd. No: 34/F,
Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy
Nail Bey Sk. İbrahim
Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11,
Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu
İstiklal Cd.
Büyükparmakkapı Sk.
Hayat Apt. Kat: 4 -Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir
3. Beyler, Yaparsoy İşhanı,
No: 31, Kat: 4, No: 403,
Konak
0537 - 624 49 08

Akhisar: 0544 - 515 62 59
Bursa: 0535 - 422 39 65
Denizli: 0543 - 476 27 88
İzmit: 0537 - 940 58 95
Karabük: 0533 - 772 54 93
Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için:
0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

SON SÖZ

6 aylık yoğun bir programımız var. Savaşa karşı, Nükleer santraller yapılmasına karşı, GSS'nin geri çekilmesi için ve küresel iklim değişiminin sorumlularını protesto etmek için kampanyalar yapacağız ve her kampanyanın sonunda mitingler var. DSİP küçük bir parti ama bunların hepsini yapacağız. Kampanyaları

sürdürürken elbette DSİP'i de inşa etmeyi unutmayacağız. Aralık ayında 2006 yılının ikinci konferansı var. Bu Konferans'ta DSİP çok daha güçlü olmalıdır ve olacaktır. 4 miting, bir festival, bir panayır, bir sosyal forum ve bir antikapitalist forum düzenleyen/katılan bir örgütün büyümemesi mümkün değil. Önümüzdeki dönemde hedeflediklerimizi yerine getirebilmek için açık ki bütün örgütün ayağa kalkması gerekiyor.

Tartışacağız, eylem yapacağız ve hem kampanyalarımızı, gösterilerimizi, hem de DSİP'i inşa edeceğiz.

savaşlara, militarizme ve çöküşlü şirketlerin yarattığı tahribatlara karşı bir kampanya birliğiyiz

BAŞKA BİR DÜNYA İÇİN KÜRESEL EYLEM

Küresel Eylem Grubu'nu kuran aktivistler ilk kez 3 Aralık Küresel Isınmaya Karşı Küresel Eylem Günü için bir araya geldi. Bu eylem vesilesiyle tanışıldı ve birleşik bir kampanya sürdürüldü. Üç şehirde eylem planlanıyordu ama 10'dan fazla şehirde, miting, eylem ya da basın açıklaması yapıldı.

3 Aralık bütün aktivistlere moral verdi. Sokakta eylemin kampanyası örgütlendi standlar açıldı, broşür ve el ilanları dağıtıldı.

İstanbul mitingi beklenen katılımı geçti ve tüm katılımcılara moral verdi. İzmir'de de yaklaşık 1000 kişinin katıldığı bir miting gerçekleşti. Bursa, Ankara ve İzmir'de de küçük çaplı olan ama önemsiz olmayan basın açıklamaları yapıldı. İstanbul'da

Aktivistler 3 Aralık mitinginin arkasından yeniden toparlanmaya başladı. Bu toplantılarda, Küresel Isınmaya Karşı Çalışma Grubu adından vaz geçilip, daha kalıcı bir kampanyaya evrilmek için uzun uzun tartışıldı. Bu tartışmalarda, şu sonuçlara ulaşıldı:

1 Bu kampanyayı birlikte yapan bireyler olarak, bireylere dayanan, kararları toplantılarda doğrudan demokrasiye ve kon-

sensus sağlamaya dikkat göstererek alan, aktivizmi hedefleyen ve büyük eylemlerden önce ilan ettiği kampanyalar için kurumların desteğini almaya çalışan bir kampanya birliği olunması gerektiği konusunda anlaşıldı.

Özellikle kurumlarla, kurumların hantal ve bürokratik yapılarıyla pazarlığa girmemek için, kurumsal temsiliyet üzerinden değil, bireysel katılım üzerinden kampanya yapmanın önemli olduğunun altı çizildi.

2 Küresel ısınma kampanyasına katılan aktivistlerin ortak ruh hali, sadece ısınmaya karşı değil,

küresel kapitalizmin öne çıkarttığı bir dizi soruna karşı kampanya yapmanın gerekli olduğu yönündeydi.

Bu yüzden, üzerinde tartışılan kampanya birliğinin politik ufkunu şöyle tanımlandı: "Bizler, savaşlara, militarizme ve çöküşlü şirketlerin yarattığı tahribatlara karşı bir kampanya birliğiyiz".

3 Bu çerçevede de kampanya birliğinin adı, Küresel Eylem Grubu (KEG) olarak belirlendi.

4 2006 yılının başlarında Bursa ve Ankara'dan gelen

aktivistlerin de katılımıyla yapılan toplantıda, KEG'in 2006 yılı takvimi belirlendi.

Buna göre, Haziran ayına kadar, Nükleer Santral kurma yaklaşımına karşı, Çernobil faciasının da 20. yılı olmasından yola çıkarak, kampanya yapma hedefi benimsendi.

Haziran ayında yapılacak bir nükleer santral karşıtı mitingde de (Bu Ankara'da yapılması planlanan bir mitingdi) KEG'in ilk altı aylık kampanya dönemi sona erecek, ikinci döneme başlanacaktı. Miting kısmı dışında planların çoğunu gerçekleştirdi. Çernobil'le ilgili basın açıklaması ve uzun süre önce hedeflenen insan zinciri eylemleri, katılanların, aktivistlerin ve destekleyen kurumların memnun kaldığı, herkese moral veren eylemler oldu.

5 Ama birleşik bir Ankara mitingi önerisi ise, biçim değiştirmiş olsa da hala canlılığını koruyor. Önümüzdeki günlerde Ekim-Kasım aylarında bir yürüyüş ve merkezi bir miting için şimdiden hazırlıklar sürüyor.

6 KEG'in önüne koyduğu bir başka konu ise Genel Sağlık Sigortasına karşı kampanya. Açık ki GSS'ye karşı kampanya çok yoğun bir süreç olacak.

Yaşamak ya da ölmek

Genel Sağlık Sigortası ve Sosyal Güvenlik Yasası bize iki seçenek sunuyor bize: Ya yasa uygulanmaya başlanacak ve öleceğiz ya da yaşamak için, sağlık hakkımız için bu yasaı durduracağız. Upuzun isminin yarattığı anlaşmazlığı ya da AKP hükümeti tarafından sağlıkta reform olarak sunulmasını bir kenara bırakırsak, bu yasa, tam anlamıyla bir meydan okuma.

Küresel sermaye, IMF ve Dünya Bankası gibi kurumları aracılığıyla, tüm toplumun sağlık hakkına meydan okuyor. Bunu gizli mekanizmalarla değil, büyük sermayenin uzun yıllardır arayıp da bulamadığı parti olan AKP iktidarıyla birlikte yapıyor.

Yasa, gerçekten de korkunç. Sosyalist İşçi'nin bu sayısında ve yasaya karşı çıkan DİSK, KESK ve Türk Tabipler Birliği gibi kurumların çıkarttığı yayınlarda,

yasanın, sağlık hakkının omurgasını kırmak üzere düşünüldüğü ve tüm sağlık hizmetlerinin sermayenin kâr gü-düsüne teslim edildiği anlatılıyor.

Üstelik, sağlık çalışanları da bu yasayla ayrı bir darbe alıyor.

Sağlık çalışanları, kamu çalışanları, emekliler, mavi yakalı işçiler, ev kadınları, çocuklar, Bağ-Kur, SSK ya da Emekli Sadığı'na prim ödeyenler, bir gün emekli olacağı umuduyla çalışanlar, öğrenciler, hayatlarında sağlık ocağından başka hastane benzeri bir sağlık hizmeti alamayanlar... Bu liste uzatılabilir. Açık olan, bu yasanın toplumun büyük çoğunluğunu hedef tahtasına almış olmasıdır. AKP, halkın sağlığıyla oynuyor.

Bu oyunu bozmak zorundayız. Sağlık hakkına yönelik bu saldırı geri püskürtülebilir.

Yasanın çıkmış olması, her şeyin bittiği anlamına gelmez. Yasanın uygulanmasına daha aylar var. Bu dönemin her bir gününün değerlendirilebilirsek, her gün yasanın uygulanmasını engellemek için örgütlenecek geçirebilirsek başarmamız mümkün.

Küresel Eylem Grubu önümüzdeki günlerde "sağlık hakkı" kampanyasını ilan edecek. Bu kampanya bu yasanın darbe vuracağı tüm kesimleri kazanmayı hedefliyor.

Önce, yasanın ne anlama geldiği yapılacak yüzlerce toplantıyla anlatılacak. Bu toplantılarda yasa teşhir edilecek ve yasanın

uygulanmasını engellemenin mümkün olduğu tartışılacak.

Standlar açılacak, imzalar toplanacak, işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, evlerde, hastanelerde ve sağlık ocaklarında toplantılar yapılacak. Kurum başkanları, kitle örgütü temsilcileri, yasaya karşı çıkan popüler aktivistlerin bir araya gelmesine yardımcı olunacak.

Yasaya karşı yapılan referandumda 2.5 milyon kişinin "Hayır" oyu verdiğini biliyoruz. Bu çok önemli bir güç. Bu gücü harekete geçirmek, önce 5 milyon, ardından 25 milyon kişiden "Hayır" oyunu almak için yoğun bir kampanya sürdürmek çok önemli.

Sağlık ocaklarını, hastaneleri, emeklilik, çalışma ve sağlık hizmeti hakkımızı korumak için bu yasaı ve bu yasanın uygulanmasını durdurmalıyız.

Milliyetçilik

Türkiye'nin resmi ideolojisini oluşturan önemli bir fikirdir, milliyetçilik. Her türlü mücadeleyi ve esas olarak işçi sınıfını bölen; toplumdaki esas bölünmenin sınıfsal olduğunu gizlemeyi amaçlayan bir zehirdir.

"Üniversite gençlerinin sosyo-ekonomik profili araştırması" medyada kendine epey yer buldu. Başlıklar, "üniversite gençliği milliyetçi" gibi seçilmişti tıpkı son günlerdeki "milliyetçilik tırmanıyor" yorumlarındaki gibi.

Oysa, ankete göre; milliyetçiliğe çok yakın olanlar %17.1, yakın olanlar ise %35.1 iken; "uzak" veya "çok uzak" olarak tanımlayanlar, %31.1 .

Üstelik kendini sosyal-demokrasiye yakın veya çok yakın olarak tanımlayanların oranı %40,2 ve sosyalizme yakın veya çok yakın olanların oranı %28 .

Ortalıkta doğru düzgün bir sosyal demokrat partinin bile olmadığı bir dönemdeyiz.

Sosyalistlerin bile büyük çoğunluğunun, vatan/yurt/memleket sevdasıyla, bataklıkta yerini aldığı bir dönemdeyiz.

Büyük neo-liberal saldırılar karşısında sessiz kalan bir solun olduğu bir dönemdeyiz.

İşçi sınıfının motor güçlerinin temsilcilerinin laik - anti laik bölünmesine eklemeliği bir dönemdeyiz.

Bu listenin saymakla bitmeyeceği bir dönemdeyiz.

Hal böyleyken bile, %40 sosyal demokraside, %28 sosyalizmde tanımlıyor kendisini. Bu oranlar ise sahip olduğumuz olasılıkları gösteriyor. Milliyetçilikten sıyrılmış, neo-liberal politikalara karşı militan bir mücadele yürüten, bölgede ve dünyada barışı savunan kitlesel bir solun ne kadar mümkün olduğunu gösteriyor.

Böyle bir solu inşa etmek için pratik adımları atmaya başladığımızda, pompalanmaya çalışılan milliyetçiliği gerileteceğimiz ve kurduğumuz geniş tabanı daha da genişleteceğimiz ise çok açık.